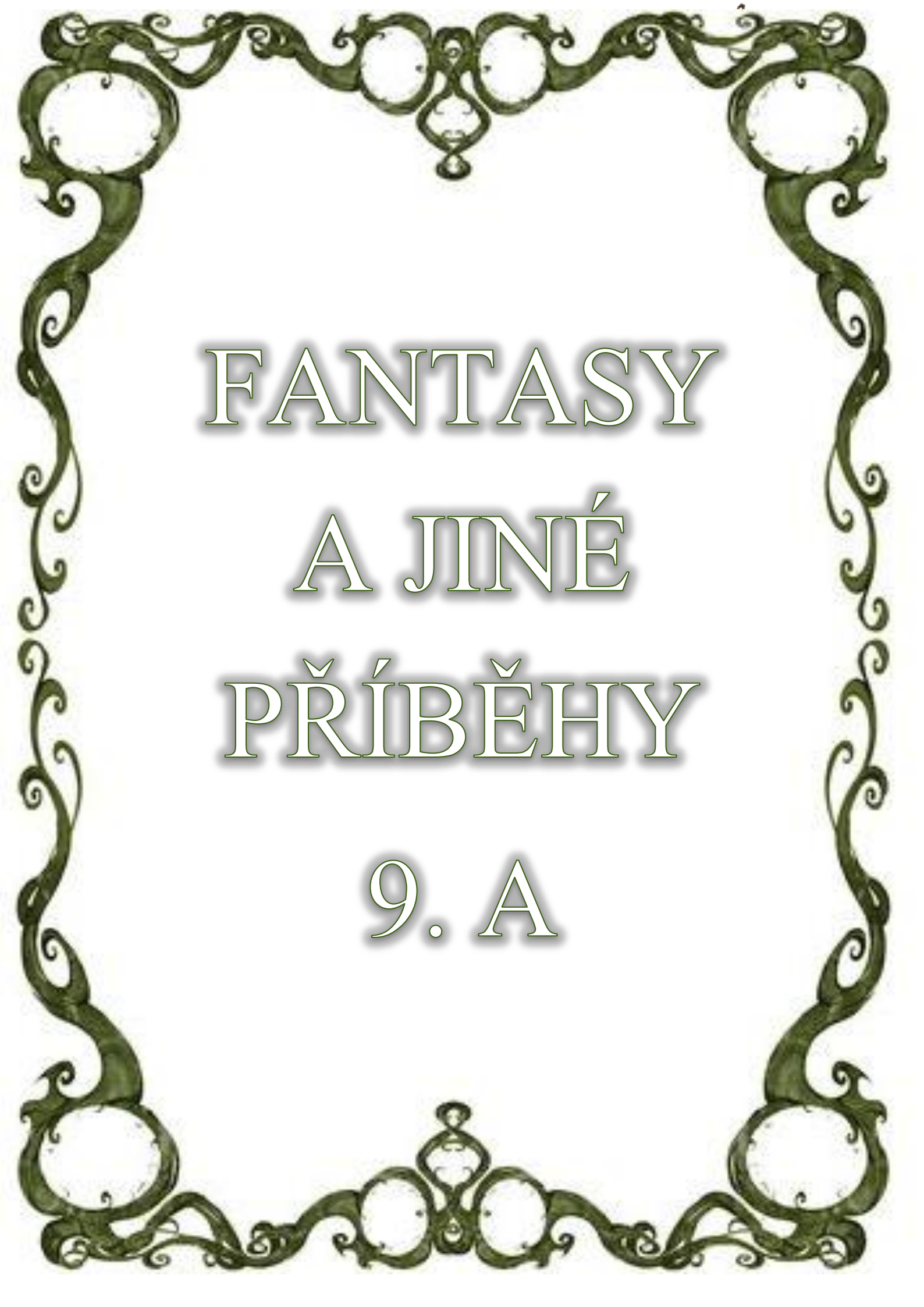

A decorative border made of green, stylized vines and leaves, framing the entire page. The border is symmetrical and features intricate scrollwork and circular motifs at the corners and midpoints.

FANTASY

A JINÉ
PŘÍBĚHY

9. A

© 2025 Žáci 9. ročníku ZŠ Korunka

Vydalo: **Nakladatelství Korunka**

První vydání, Praha 2025

Odpovědný redaktor: Viky, Stela, Bella, Ema, Elen

Grafická úprava: Ema, Eli, Kája, Rozárka, Tanya, Nika, Emilka

Ilustrace: Autoři příběhů

Korektura: Mája, Aya, Bára

Marketingový tým: Adam, Nikolas, Maty, Tom, Šimon, Tomáš, Pavel

Projektový manažer: Albert, Oskar, Matěj

Odborný konzultant: Simona Plottová

Sazba a tisk: **Spolek Korunka**

ISBN 988-70-000-0000-0

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována ani šířena jakýmkoli způsobem bez souhlasu autorů – pokud ovšem nejste naši kamarádi, spolužáci nebo rodiče.

OBSAH

Za makovým polem	1
1. část.....	1
2. část	4
3. část	5
4. část	7
 Ostrov mlhy	 9
Kapitola 1. - Město Mulurdy.....	9
Kapitola 2. - Armáda elfů.....	9
Kapitola 3. – Let.....	9
Kapitola 4. - Přepadení.....	10
Kapitola 5. - Setkání v mlze.....	10
Kapitola 6. - Tajemství Totemu.....	11
Kapitola 7. - Návrat k Mulgurovi.....	11
Kapitola 8. - Mlha se zvedá.....	12
 Noc na hřbitově	 13
 Křížená	 18
Část první – Seznamte se, to je Kessy.....	18
Část druhá - Všední den?.....	19
Část třetí – Není návratu.....	28

Část čtvrtá – Poslání.....	31
Část pátá – Naplněné představy.....	36
Část šestá – Navždy v kleci?	43
Část sedmá – Závěrečný boj.....	47
Část osmá – Závěr.....	49
 Město bez proudu.....	51
Úvod.....	51
Začátek konce.....	51
Cesta za babičkou.....	52
 My.....	53
 Tajemství záhadné byliny.....	55
 Huila, Pizdun, a Balbec: Tři kamarádi a tři zkoušky.....	59
První zkouška: Řeka stínů.....	59
Druhá zkouška: Les mlhavých tváří.....	60
Třetí zkouška: Hora ztracených duší.....	60
Návrat domů: Tajemství starého dubu.....	60
Epilog: Nové cesty.....	61
Nový hrdina: Zrození čtvrté cesty.....	61
 Země 2.0.....	63

Předmluva

Milí čtenáři,
tato kniha vznikla v roce 2025 jako společné dílo žáků 9. ročníku ZŠ Korunka. Psaní fantazijních příběhů nás bavilo a zároveň nás učilo, jak rozvíjet vlastní představivost, spolupracovat a dotáhnout práci do konce.

Knihu věnujeme všem, kdo rádi čtou a nechají se unášet na vlnách fantazie.

Za makovým polem

1. část

Zelené starší auto projíždělo kolem polí, jelo do blízkého městečka obklopeného krásnou krajinou. V Autě, přecpaném všelijakými věcmi, seděl mladý chlapec jménem Ori a jeho dost vyčerpaná matka. Také aby nebyla unavená po té vší přípravě, dohodách a nekonečném balení. I on byl ostatně dost ospalý.

Ori znuďeně koukal z okna a sledoval, jak míjejí ceduli „Papaversom 50 km“. „Proč se to město musí jmenovat zrovna Papaversom“? myslí si. Nevadilo mu, že zní divně, však on sám byl nazván už mnohokrát divným. To ne, vadilo mu, že zrovna on v něm bude muset bydlet. „Divné město pro divného kluka,“ říkal si pro sebe.

Nepochopte mě špatně, Ori nebyl divný vzhledově, ale nemohli jste se zbavit pocitu, že je na něm něco jiného, když jste ho viděli, jak před vámi stojí s naprosto smířeným výrazem v jeho chlapeckém obličejí.

Za okny se teď míhalo krásné makové pole. Jeli kolem něj dost rychle, takže chvílemi vypadalo jako rozlitá rudá barva po jinak velmi zelené krajině. Ori se snažil zabavit tím, že si představoval, jak za oknem běhá postavička. Po chvílce toho nechal, protože postavička neměla skoro nic co dělat, když pořád jeli kolem toho makového pole.

Začal se přehrabovat svým batohem, jestli by v něm nenašel něco na zabavení, ale jediná věc, která by v tu chvíli stála za jeho pozornost, byl jeho starý Walkman po tátovi. Jenže tomu se vybily baterky už dlouhou dobu předtím. „Bože, jak dlouho už sakra jedou?“ S těmito ponurými myšlenkami se znovu opřel o opěradlo za sebou, a přitom si dával pozor, aby na sebe nevysypal krabici, která byla namáčknutá hned vedle něj. Nesedělo se mu moc pohodlně, ale on to neřešil. On vlastně nikdy moc neřešil věci ohledně svého pohodlí, zkrátka se to tak naučil a jak sám říká, neměl na to čas.

A pak málem nadskočil, když se ozval hlas maminky „Věděl jsi, že tohle město je známé hlavně díky těmhle makovým polím?“

Mamka se na něj podívala ve zpětném zrcátku. V zrcátku byly její kruhy pod očima ještě viditelnější. Ori nic neříkal, jen si pomyslel, jak to asi sakra má vědět, jenže pak si všiml, že na něj máma vrhá kradmé pohledy, a tak zamumlal něco ve smyslu: „Ne, to jsem nevěděl.“

Navázal s mamkou oční kontakt v zrcátku a pak se odvrátil. Její hlas ho polekal. Věděl, že má starosti, aby všechno vyšlo. Hlavně to viděl, ale její hlas zněl opravdu utrápeně. V jejím hlase taky zněly obavy, že se na ní její syn zlobí. Nebyl na ni našťvaný, neměl důvod. Sám dobře věděl, i když to bylo k jeho věku překvapivé, že to dělá pro něj. Věděl, že je silná pro ostatní, zato k ní nemohl cítit nic jiného než úctu a soucit, žádný hněv. Ale byl trochu uražený, že se ho ani jednou nezeptala, jestli by chtěl bydlet jinde, než doposud žil. Prostě to oznámila.

Ori zrovna prohraboval krabici, kterou měl vedle sebe, protože mohl, když v tom mamka zvolala: „Podívej se vpravo z okna, Ori, uvidíš tam Papaverson!”

Ori vzhlédl a nemohl skrýt úsměv, protože vyhlídka na to, že propustí své nohy z vězení mezi řidičovou a svou sedačkou, byla opravdu povzbuzující.

Když dojeli do městečka, Ori vyhlížel z okna a žasnul, jak mohou být domy krásné. Nebyly to domy, co by vypadaly jeden jako druhý, jak to bývá ve velkoměstech, ale každý z těchto měl, nedá se to říct jinak, svou duši. Mamina si všimla ve zpětném zrcátku, jeho výrazu a usmála se s ním. S novým úsměvem z ní spadl velký kámen strachu, že se tu Orimu nebude líbit.

Dojeli k jejich novému domovu. Byl to velký starý dům rozdělen na dvě části a oni budou bydlet v té pravé. Ori, protože je přece jen kluk, si hned všiml, že za domem je majestátní dub, na který se bude dobře šplhat. Mamka zaparkovala auto na příjezdovou cestu a Ori, s mírnými obtížemi, vylezl z auta, přičemž málem zašlápl velkého psa, který tam prostě jen tak ležel. Divil se, že ho máma omylem nepřejela, když tam tak leží. Z domu vyšla stará paní s plédem omotaným kolem krku a přišla je přivítat. „Dobré odpoledne, jsem ráda, že jste už konečně dorazili. Čekala jsem vás tedy mnohem dřív, ale hlavně, že jste tady.” Mluvila na starou paní, opravdu velmi rychle. Ori si vzpomněl na bolestné hodiny v autě, jak stáli v zácpách a raději ty vzpomínky rychle potlačil. Když si stará paní všimla jeho bolestného výrazu, zaměnila si ho se zmateným a dodala : „Já jsem paní Lada, vaše domovná.“ Energeticky si s nimi potřásla rukou. Ori rozpačitě zamumlal „Moc mě těší, já jsem Ori.“ Zachytil mamky pohled a dodal: „Orion Wisdom, paní Lado.“ Mamka se usmála, snažila se z Oriho vychovat slušného hochu, i když svým způsobem prohrávala. Pak se otočila a šla nosit věci z auta.

„Klidně mi můžeš říkat teto,“ dodala paní Lada. Ori přikývl hlavou, ale už rovnou si udělal jasno, že ji tak nikdy neřekne. Pak se otočil k psovi, který pořád ležel na příjezdové cestě a zeptal se: „A on?“ Paní Lada se podívala stejným směrem a znovu se usmála „To je Richrt, můj psí přítel, doufám, že vám tu nebude moc překážet.“ Pes zvedl hlavu, když uslyšel své jméno, a Orimu se trochu ulevilo, protože konečné projevil nějaké známky života. „Jak já vždy říkám, dokud Richrt odpočívá, je vše v pořádku.“ Pronesla paní Lada. Ori se nemohl ubránit otázce: „On spí opravdu tak často?“ nepřišlo mu totiž to, že spí tak často, jako dobrá známka zdraví. „No, on spíš tak pořád polehává, dělal to tak vždycky. Je to taková líná kůže už od narození.“ Ori se pousmál a pak uslyšel, jak na něj mamka od auta volá, ať si jde odnést alespoň svoje věci. Cestou k auto slyšel paní ladu ještě říkat něco o zmeškané svačině.

Stěhováci už odvezli a nastěhovali většinu věcí, ale jejich osobnější věci si přivezli sami. Vešel dovnitř a užasl nad tím, jak je dům úchvatný. Jestli si myslel, že je dům hezký zvenku, nebylo to nic proti tomu, jak vypadal zevnitř. Udiveně se zeptal: „Jak tohle někdo může opustit, aby mohl žít ve městě?“

„Víš, na to jsem se zeptala sama sebe taky. Vlastně tenhle dům je v prodeji už pár let a zatím ho nikdo před námi nekoupil, věřil bys tomu?“ řekla maminka ode dveří, když zrovna nesla jednu z krabic, ve které byly knihy. „A proč by ho chtěl někdo prodávat?“

„Pokud vím, tak se odstěhovali, protože je, podle nich, malé městečko až moc nebezpečné pro děti.“

„Tak to byli asi pěkně šáhli,“ konstatoval Ori. „Orione!“ řekla mamka varovně, ale na tváři jí pohrával drobný úsměv. Ori se jen zazubil a odkráčel s částí svých věcí nahoru po schodech.

Pokoj teď měl mnohem větší a dělalo mu problémy umístit své věci v takové vzdálenosti, jaká by mu vyhovovala. Nakonec skončil tím, že jednu ze svých krabic hodil pod starý stůl a nechal zbytek svých věcí napůl rozbalených po pokoji s tím, že to udělá později.

Natáhl se na postel, která, díkybohu, neskřípala a vypadala nově. V ruce držel svého walkmana a přemýšlel, kde sežene nové baterky. Po chvíli se rozhodl, že sejde dolů a prostě se zeptá mámy, pokud na něj teda zrovna bude mít čas. Sešel dolů, a přitom na schodech počítal, kolik chodů zavrže, aby se jím později mohl vyhnout.

Máma byla zrovna v obývacím pokoji a rozmísťovala rostliny po místnosti. Rostliny byly snad jedinou živou bytostí, co nikdy neodmítala její péči.

„Mami?“

„Hm?“ zabručela mamka a otočila se k němu. Vypadala se svými kytkami spokojeně, poněvadž přežily cestu autem. „Máme ještě nějaké baterky?“ Na vysvětlenou ji ukázal walkmana. „Myslím,“ zamyslela se a pak rozmáchlým gestem ukázala na plastový box ležící na konferenčním stolku vedle gauče. „Asi budou tam, pokud je tedy máme.“

„Děkuju,“ řekl Ori možná až moc nahlas a vesele. Přišel ke stolku a začal hledat v boxu. Nebyly tam. „Jsi si jistá, že mají být zrovna tady?“ Zeptal se Ori, teď už ne tak vesele. „Jestli tam nejsou, tak je asi nemáme. Jestli chceš, můžeš si je jít třeba koupit, trocha vzduchu ti neuškodí. Nebo ti je zítra koupím já.“ Ori zapřemýšlel. Rozhodoval se mezi tím, jestli půjde spát, nebo se půjde projít. „Asi je půjdu koupit.“

„Zkus se neztratit, jo?“ zavolala za ním mamka.

„Dobře!“ křikl Ori ze dveří. Cestou ještě pohladil Richrta, který teď odpočíval pro změnu u dveří. podobal se až překvapivě hodně rohožce.

Ori šel městečkem a pozoroval, jak se směrem do centra městečka domy zvětšují. Došel na náměstí, na kterém toho nebylo moc zvláštního, jen uprostřed stála socha nějakého zjizveného muže. Nepsalo se na ní moc, jen to, že se jmenuje Bruce Malacha a kdysi přepral medvěda holýma rukama. Tím prý zachránil nějaké děti od zahubení. Ježe pak zemřel při požáru nějaké budovy.

Šel dál, na baterky se už dneska vykašle, zítra je taky den. Došel k okraji městečka, tam se rozhlédl, nechtěl jít hned zase domů, a tak raději vykročil k poli. Cestou musel přeskočit příkop, který odděloval pole od silnice. Možná se to někomu bude zdát zvláštní, ale on ještě nikdy předtím nestál na poli, ve městě jich zkrátka moc není. Nebylo to jedno z těch makových, ale když se podíval směrem na obzor, viděl na jedno nich. Bylo téměř ticho, jen tichý šepot okolního lesa, pole a chvílemi zvuky v dálce projíždějících aut. Ori šel dál do pole zatím zeleného obilí, i když si říkal, že je to o klíště. Zastavil se někde uprostřed na místě, odkud viděl dobře jak na pole v dáli, tak zároveň i na městečko za ním. Vyšlapal si v obilí kruh a vděčně se posadil, byl opravdu

unavený. Zaposlouchal se do okolního šepotu, ptačí písně už teď doznívaly a nějaké zvíře pobíhalo zmateně po lese. Zavřel oči a jen tak tam seděl. Měl pocit, že ho tohle místo volá, ale mělo ho opravdu volat? Ptáci už teď skoro nezněli, ale místo stále šeptalo, každý rychlejší pohyb zvířete měl za následek šumivou ozvěnu lesa. Ori pomalu usínal a v hlavě slyšel nový hlas: „Orione, Orione...“ Už začíná být z toho jména taky unavený. Někaké zvíře poplašilo pár ptáků a ti teď s křikem vzlétli, ale Ori už nevnímal krajinu kolem sebe, ani neslyšel ptáky, protože spal.

2. část

Na Papaversom padla zatím ještě nepříliš hustá tma. Po poli spěchaly nové kroky. Snažily se nebýt tak hlučné, a tak nemohly jít příliš rychle, i když šly dost rychle, aby na ně les odpovídal šepotem. Byly to tři děti a v poli dost vyčnívaly. Nejvyšší stín patřil nejstarší sestře, její dva bratr a sestra šli vedle ní, každý z jedné strany, a drželi ji za ruku. Byli zhruba v polovině pole, když v tom ta nejmladší, Andy, o něco zakopla a z plných plic zaječela. Nedívala se před sebe, nýbrž za sebe na temný les a zaječela. Ne proto, že by bolestivě spadla, ale proto, že si myslela, že ji něco chytlo. Její starší bratr a ještě starší sestra Pala se svalili vedle ní a měli štěstí, že Oriho úplně nezavalili.

„Co to sakra děláš!“ zasyčel Bern, když se vzpamatoval z toho šoku. „Asi padám, ne?“ řekla naštvaně Andy a podívala se na Oriho. Pala se taky v šoku podívala na Oriho. Však on si vůbec neuvědomuje, jak nebezpečné je spát na poli vedle lesa, mohl by tu přece jet traktor a přejet ho, nebo něco podobného, pomyslela si. „Ty ses asi úplně zbláznil, že jo?“ naštvaně zašeptala, i když to bylo až příliš hlasité na šepot. Nebyla tak naštvaná, jak zněla, doopravdy se jí ulevilo, že je to jen nějaký kluk. „Doufám, že ne. To už tak pozdě?“ Ori tupě koukal kolem sebe, a přitom si držel bolavé koleno, na které se mu svalili. „On je fakt nějaký opožděnej,“ řekla Andy věcně. Andy říkala co chce, komu chce a kdy chce, cokoliv ji zrovna napadlo. Ori chtěl odpovědět, ale Pala ho vytáhla na nohy, pak vytáhla na nohy Berna, Andy se už dávno sama postavila. Pala je začala všechny strkat směrem k domům, které nebyly už příliš daleko.

„No tak pojďme už konečně, nechceme se přece ztrácet čas. Jste všichni v pořádku?“ zeptala se, když se všichni konečně rozešli. Ori nevěděl, proč tak spěchají, i když, když nad tím teď přemýšlí, on opravdu spěchat musí, jinak ho máma asi zabije. „Jo, jo,“ zamumlali Bern a Andy, Ori nevěděl, jestli se ho ta otázka týkala taky, a tak raději mlčel. „A ty, jsi v pohodě? Ležel jsi tady jen tak bezstarostně v poli a čekal jsi, až si tě něco...“ Pala zmlkla, když z lesa vyběhl zajíc. „Jsem v pohodě, jen jsem prostě usnul, to je všechno.“

„Tak to tě asi nikdy nepřejel traktor, když jsi prostě usnul.“ Prohlásila Andy. „Řeknu ti, je fakt paráda, když seš na placku. Nebo když tě najde nějaké divoké zvíře a posváčí na tobě, víš?“ Ori se chabě pousmál, neuvědomil si, že se něco z toho může stát.

„Kdo ty vlastně seš? Jsi fakt divnej polní kluk, toho bychom tu už dávno zašlápli.“ Takhle pro změnu mluvil Bern, nebývá tak přímočarý jako jeho mladší sestra, ale zrovna byl velmi podrážděn odřenými rukama, takže mu to bylo celkem jedno. „Jsem Orion,“ zafuněl Ori, když přeskočil příkop od pole k cestě. Teď je ozařovala

jedná z pouličních svítilen u silnice. „No, a my jsme,“ Pala ukazovala postupně na každého z nich, „Andy, Bern a já jsem Pala.“ Potom chvíli bedlivě pozorovali les za nimi, ale když v něm neviděli nic zvláštního, rozešli se dál. V lese za nimi pomalu utichalo šumění, jen jednou naposled něco zašeptalo: „Orione...”

Městečkem spíš běželi, než šli. Štěstí bylo, že tam nejezdilo tak moc aut, takže měli skoro volnou cestu. Běželi víceméně stejnou cestou až na to, že Ori se na náměstí oddělil, jen aby vzápětí zjistil, že šel špatným směrem a ne zkratkou. Běžel nazpátek směrem na náměstí. Tam na něj z druhé strany volal Andy, kam jde, ale jeho odpověď se ztratila v hluku kolem jedoucího nočního autobusu, tak ho odmávli a šli dál. Když konečně došel domů, uviděl je zase všechny stát na příjezdové cestě jeho domu. „Co tu sakra děláte?“ zeptal se Ori, teď už spíš pobaveně. „Myslím, že tu bydlíme,“ řekla Pala a také se tvářila pobaveně, i když trochu ustaraně. Ukázala na levou část domu. „No, já taky,“ a ukázal pro změnu na pravou část domu. Mezitím co na se Bernově obličejí rozlil výraz pochopení. „Hej, hej, nech mě hádat, tys přijel dneska, že jo?“ zeptala se Pala, i když si byla jeho odpovědí jistá. Ori přikývl, měl pocit, že by měl říct víc, ale nevěděl, co. „A kdy by asi tak měl přijet, co? Ještě včera tu nikdo vedle nás nebyl a stejně jsme věděli, že někdo přijede,“ řekla Andy, jako by to věděla celou dobu a jen se vyžívala v nevědomosti ostatních. „Ale nevěděli jsme, že to bude zrovna on.“ Podpořil svým způsobem svou starší sestru Bern. „Hele, nepřijde vám, že už tak jde pozdě a máme problém všichni, co tu stojíme?“ Přerušila Pala začínající hádku svých sourozenců o tom, jestli to mohli vědět, nebo nemohli. Tak raději jeden druhému popřáli hodně štěstí s vysvětlováním a rozdělili se u dveří.

3. část

Z prázdnin uplynulo už pár týdnů a Ori se za tento, pro něj rekordní čas, sprátelil s Andy, Bernem a Palou, kterým se stejně jako jemu podařilo vymyslet dostatečnou výmluvu na to, proč přišli tak pozdě.

Za tento čas se o nich a Papaversomu dozvěděl toto: Za prvé, všichni tři tu bydlí jen s tetou a nikým jiným. Zrovna o tomhle moc nemluví, ale jestli to dobře pochopil, tak paní Lada není jejich pravá teta, ale jako by byla. Taky jako on mají zvláštní jména, respektive Pala je zkrácenina jména Palas. Jako Palas Athéna. Za druhé, mají věčné spory s jakousi partou z druhého konce městeček a ti si prý říkají Gumáky. K tomu názvu nezjistili žádné vysvětlení, i když Andy tvrdí, že je to proto, že jejich něco jako vůdce Adryan se jednou málem utopil v blátě. Za třetí, všechny děti v městečku se vyhýbají části lesa, které říkají Kruhy v kamenech a vyhýbají se lesu obecně po setmění. Také se vyhýbají jednomu mostu, který je součástí staré silnice v lesa. Voda už prý tudy dávno neteče, ale ten malý most tam pořád stojí. Asi hlavním důvodem, proč se mu děti vyhýbají bylo to, že most byl divně zakřiven a postaven tak, že pod něj nesvítí žádné slunce a není vidět na druhou stranu. Díky tomu zakřivení taky vydával tichou meluzínu, když zrovna foukalo. To vše tvořilo velmi nepříjemný dojem místa, na které nechcete být. Za čtvrté, tuhle informaci se dozvěděl náhodou, i když je toho názoru, že mu měla být sdělena mnohem dřív, a to, že tu před nějakou dobou zmizel chlapec. Nejen to, prostě to lidi v tomhle městečku časem přešli a dělají, že tu prostě nikdy nebyl, a že holt se takové věci stávají. To mu osobně přišlo smutné, on sám by zrovna takovou věc nebyl schopný přejít tak rychle, obzvlášť s faktem,

že byl podobně starý jako on. Nikdo nepřišel prý pořádně na to, jak se to stalo, a že to nechali být přišlo Orimu pohoršující.

Horké dny vystřídaly prudké deště. Les kolem zpíval svou tichou píseň deště pokaždé, když mělo začít pršet. Pršelo velmi často a když nepršelo, byla všude mlha, která zahalovala ulice do mléčných odstínů. Také foukal zvláštní vítr. Ten, když se proháněl ulicemi nebo krajinou, vytvářel meluzínu, která zněla jako hlasy. Někdy Ori slyšel své jméno v těch zahalených ulicích, ve větvích stromů, nebo jak ho někdo volá, když se dívá na les či na ta maková pole. Upřímně mu to trochu vadilo, připadal si pal jako blázen.

Chodil teď pravidelně k paní Ladě na šálek čaje, a i přes svoji nevoli a svoje předchozí vnitřní ujasnění jí začal říkat teto. Vedly ho k tomu hlavně vyčítavé a pohoršené pohledy jeho kamarádů, takové pohledy na něj vrhali pokaždé, když ji oslovil „paní Lado“.

Ori se probudil jednoho čtvrtkového rána a za okny zrovna zuřila bouře. Ori chvíli jen tak ležel a přemýšlel, že vlastně prázdniny jednou skončí, neměl k tomu ale moc velký důvod, však taky prázdniny začaly teprve před pár týdny. Vstal, oblékl se a zastavil se před oknem. Bylo zčásti zamlžené, ale jinak viděl ven na ten les. Poslední dobou s tím lesem měl zvláštní sny, běhala v něm spousta zvířete proti němu a on se nemohl hýbat, jen tam stál a čekal až ho ta zvířet zaduše. Les vypadal v dešti živěji než obvykle, s větvemi lomcoval prudký vítr, a okolní déšť bral všemu barvy. Po chvíli se Ori vzpomatoval, vyšel na chodbičku před jeho pokoj. Podíval se dolů ze schodů, protože mohl, na flek, který tam udělala voda, která jim hned při první bouři protekla, teď už neděravou střechou. Šel dál chodbou, chystal se vzbudit mámu, ta totiž ještě spala a Ori by byl rád, aby v domě nebyl jediný vzhůru.

Po nějaké době byl znovu ve svém pokoji a koukal se z okna. Koukal z něho často, pozoroval ten les, měl pocit jako by v něm něco vědělo o tom, že je Ori tady a nechtělo ho nechat jít, jako by mu prostě les ten pohled opětoval. Z jeho myšlenek ho vytrhl nenadálý štěkot. To Richrt kvůli něčemu štěkal. Ori vyhlédl víc z okna, ale neviděl na něj. Nejspíš byl asi uvnitř, soudil Ori podle toho, jak moc štěkot zněl tlumeně. Pak uviděl pruh světla z otevírajících se dveří a jak Richrt vyběhl zmateně na příjezdovou cestu a začal štěkat u branky. Rychle sešel dolů ze schodů a vylezl ven z domovních dveří. Venku stáli Pala, Bern a Andy a se zmatenými výrazy pozorovali Richrta. „Co to vyvádíš?“ zeptala se Pala a vykročila směrem k němu do deště. Richrt ji však jen oběhl a štěkal dál. „Tohle je poprvé za dlouhou dobu, co takhle štěká,“ řekl Bern Orimu, který se tvářil víc překvapeně než oni tři dohromady. „Začal jen tak štěkat a hrozně škrábat na dveře, prostě z ničeho nic,“ dodal Bern. „No tak, Richrte, pojď domů, ještě nám onemocníš. Je to tady teď nebezpečné!“ řekla Andy, které nedošlo, že může prochladnout mnohem snáz než Richrt a vyběhla taky do deště. Teď mamka taky vyšla ven a pozorovala, co se to děje. Richrt se začal hrabat pod branku, a přitom nepřestával štěkat a vrčet. Teta se dívala z okna a vyměnila si Palou nevěřící pohled. „Richrte, Richrte! Co to děláš?!“ zavolala teta, ale už bylo pozdě. Richrt se podhrabal pod brankou a utíkal k někam pryč. Ori se ohlédl na mamku, na tetu a pak se upřeně podíval na děti. Bez rozmyslu se rozběhl a oni za ním, volání dospělých za nimi zmizelo ve větru a dešti.

Běželi za ním, co jim síly stačily a málem se všichni vyváleli v blátě, když běželi po klouzavé, dříve prašné cestě. Andy za ním volala jakési směsice proseb a výhrůzek, že mu potom vypráší kožich. Pala a Bern měli ve svém obličejích naprostý výraz hrůzy. Orimu běžely hlavou otázky. Kam to Richrt běží? Za čím? Proč? Jestli za něčím běží, tak proč oni taky? Byl si jistý, že běžet někam v tomhle dešti není bezpečné.

Pak Richrt rozeběhl k lesu, a Ori zbledl. Pala zasténala a zastavila. „Prosím tě, vrať se, Richrte! Slyšíš!“ začala volat. K volání se přidali teď všichni. Ori nevěděl co má dělat, ale slyšel kromě volání na Richrta i to, že někdo volá na něj. Rozeběhl se do lesa, spíš za hlasem než za Richrtem. Běžel a neohlížel se. Teď věděl, že je hlas blízko, a že ho Richrt slyší taky. Hlasy se za ním ozývaly pořád z větší dálky, i když se za ním rozběhly. Pak se Ori zastavil a strnul. Stál předtím mostem, kterému se měl vyhnout, a kromě něho a vrčícího Richrta tam bylo i něco dalšího. Pod mostem rostlo husté houští a kapradiny a tam se ukrývalo něco zvláštního. Něco, co postoupilo o kousek vpřed ze stínu. To něco bylo velké jako medvěd, ale medvěda to připomínalo jen okrajově. Bylo to černé, až to splývalo s okolním šerem a hlavu to mělo protáhlou, vyhublou, spíš do tvaru lebky. Srst příšery, jestli se to tak dalo nazvat, byla rozčepýřená a pohlcovala světlo. Bedlivě ho to pozorovalo a pak to rozevřelo čelisti, jenže se z nich nevydral dunivý řev, jak Ori čekal, ale melodický hlas, který opakoval „Orione, Orione, Ori...“ Richrt ztichl a stáhnul se do klubíčka. „ORI!“ Ten hlas zanikl v křiku jednoho ze tří kamarádů, ale Ori byl příliš strnulý na to, aby volal nazpátek. Místo toho jen zašeptal „Co si?“

Příšera naklonila hlavu, chvíli to vypadalo, že nerozumí lidské řeči, ale pak se znovu ozval ten hlas: „Malacha, Malacha, Malacha, ...“ Ori slyšel, že na něj a Richrta volají, ale on neodpovídal, díval se na příšeru. Ta udělala další krok vpřed, Ori udělal krok vzad a pak si uvědomil, že se může hybat a začal utíkat.

Takhle ještě nikdy předtím neběžel, běžel a jediné co mu znělo v hlavě bylo utéct. ohlédl se za sebe a viděl, že se za ním rozeběhla, Richrt běžel s ním a už zase štěkal. Pak do něčeho, nebo spíš do někoho vrazil. Byli to Pala, Andy a Bern. Začali na něj křičet, že se úplně zbláznil, ale pak stejně jako on předtím ztuhli a zbledli. Spatřili, co se to k nim teď blíží. Před Malachem utíkalo několik srnek a srnců, zajíců a les začal ještě hlasitěji šumět. Stáli tam a ono se to k nim všechno blížilo. Pala zalapala po duchu „To je...“ Příšera zrychlila.

4. část

Nové bílé auto projíždělo kolem polí, jelo do blízkého městečka obklopeného krásnou krajinou. V rychle jedoucím autě seděla dost unavená rodina, která prožila dlouhou cestu autem. Ta nejmladší se jmenovala Merry a zrovna znuděně pozorovala maková pole za oknem.

Ostrov mlhy

Kapitola 1. - Město Mulurdy

Jednoho sychravého dne ve Wulzugri se skupina kouzelníků a kamarádů doslechla o záhadném ostrovu mlhy. Ostrov, o kterém se slýchá, že je záhadný a nebezpečný. Říká se, že se tam nachází začarovaný totem moci. V 18. století ho zde nechal začarovat mocný vládce Alustan poté, co ho ukradl z Vesničky Totemů. Nikdo se z ostrova nevrátil, Bůh ví, jestli se tam někdo vůbec dostal. Slýchá se, že leží někde uprostřed Bromdurského oceánu. „Zegrine, co jsi včera zjistil o poloze?” zeptala se Mirelda. „Zjistil jsem, že moudrý mág Torkin, se domnívá, že ten ostrov leží na sever od města Mulurdy.” Mirelda se zamyslela a řekla: „Mulurdy?” „Ano,” odpověděl Zegrin. „Musíme tam zajet a zjistit další informace dřív než Valtor,” zahlásil Mulgur. Zegrin, kouzelník, který ovládá tok informací, ví všechno, ale chvíli mu to trvá, než to zjistí. Mirelda, nádherná kouzelnice ovládající černou magii, a Mulgur, ovládající všechny bojové techniky a sporty.

Kapitola 2. - Armáda elfů

Mirelda pomocí černé magie přiletěla na místo srazu jako první. Jako druhý přiběhl Mulgur a jako poslední přišel Zegrin. Zegrin má krátké nohy jako lež, proto se mu špatně běhá. „Co ti tak trvá, Zegrine?” zahulákala Mirelda. „Bud' ticho, já mám krátké nohy a neovládám černou magii jako ty.” Mulgur tam jen stál a poslouchal, jak se hádají. „Pojďte, za chvíli nám jede vlak,” rozrušil je Mulgur. A tak se všichni sebrali a šli na vlak. Cestou ve vlaku se samozřejmě Mirelda a Zegrin hádali a Mulgur si zapnul hudbu, aby je nemusel poslouchat. Když byli na předměstí Mulurdy, Zegrin si všimnul něčeho zvláštního. „Vidíte tu armádu temných elfů?” upozornil Zegrin. „Ta bude asi Valtorova,” dodal Mulgur. „Co tady dělají?” rozčílila se Mirelda a za chvíli dorazili do cílové destinace Mulurdy. Když vystoupili z vlaku vše vypadalo normálně. „Musíme se chovat nenápadně,” řekla Mirelda. „Kam půjdeme jako první?” zeptal se Mulgur. „Do hospody!” zahulákal Zegrin. „Zegrine! Nemůžeš tady tak řvát. My víme, že jsi největší alkoholik,” rýpla si Mirelda. Když se potom odhodlali projít nádražní budovou, spatřili malou hospůdku. „Pojďme sem,” zavelela Mirelda, „tady bude klid.” Když vešli, uvítal je malý skřítek. „Dobrý den, co vám mohu nabídnout?” překvapil je svým vysoce položeným křiklavým hláskem. „Poprosíme tři sklenky dračí moči,” objednal Mulgur.

Kapitola 3. - Let

„Musíme letět na ten zatracený ostrov,” řekla našťavaná Mirelda. „Proč?” optal se nechápající Zegrin. „Protože to po vodě nejde, viděl jsi ty armády, ne?” Zegrin zakroutil očima. „Tak jak, když jsi tak chytrá,” rýpnul si Zegrin. „Mám své metody,” prohlásila Mirelda. „Já pomocí tvé magie nepoletím,” nesouhlasil Mulgur. „Obávám se, že ti nic jiného nezbyvá,” řekla Mirelda. „Chyťte se mě,” řekla Mirelda. „Co?” nechápali chlapci. „Chyťte se mě!” zařvala Mirelda. Všichni se chytli za ruce a najednou vzlétli do oblak. Žuch! „Kde to jsme,

Zegrine? Kde je Mulgur?” ptala se Mirelda. „Počkej, musím se soustředit,” zamyslel se. „Mulgur je na druhé straně ostrova. Moc nevidím do budoucnosti, ale vybavuje se mi, že nás při letu někdo napadl a Mulgur vypadl,” řekl Zegrin. „To znamená, že musíme spolupracovat, Zegrine,” podotkla Mirelda. „Mireldo, bacha!” zakřičel Zegrin. V tu chvíli se Mirelda otočila a zjistila, že na ní běží dva temní elfové. Nastavila své ruce a vypálila. V tu chvíli oba dva padli. Zegrin byl ohromen, protože ještě nikdy neviděl Mireldu takhle kouzlit.

Kapitola 4. - Přepadení

„Kde to jsem?” zeptal se zmateně Mulgur. „Mireldo? Zegrine?” Nikdo nikde, jen jedna jediná cestička v mlze. Mulgur se vydal tou cestičkou a po chvíli ho přepadla skupina temných elfů. Mulgur chtěl utéct, jenže ho obklopily další skupiny. Začal jednoho po druhém bít do bezvědomí a ti, kteří ještě nebyli Mulgurem zbiti, utekli. Mulgur si při tom boji poranil nohu, protože jej sekli sekerou do lýtku. Sebral proto nejbližší klacek podobný holi a použil ho na opření. Poté pokračoval ve své cestě zpět za Zerginem a Mireldou.

Kapitola 5. - Setkání v mlze

Mulgur šel dlouho, mlha kolem něj byla stále hustší. Všechno vypadalo jinak než v běžném světě – stromy byly černé, jejich větve ohnuté, jako by byly z jiné planety. Jeho zraněná noha ho bolela víc, než by si přál, ale nevzdával se. Cítil, že musí najít své přátele. Nemohl je nechat v tomhle divném strašidelném světě.

Po hodině chůze narazil na starou zřícenou věž. Na první pohled vypadala jako něco z dávných časů, kdy kouzla a magie ještě byly běžnou součástí života. Mulgur k ní přistoupil a opatrně vešel dovnitř. Uvnitř byla jen temnota, z níž vycházelo zvláštní chvění, jako by samotné kameny byly živé. Mulgur na okamžik pocítil, jak se mu pod nohama pohybují.

„Mireldo! Zegrine!” zavolal, ale odpověď byla jen ozvěna jeho vlastního hlasu.

V tom okamžiku v dálce, uslyšel kroky. Mulgur rychle přiskočil k oknu a podíval se ven. V mlze mezi stromy se mihotaly postavy. Byly to temné elfky, jejichž oči svítily jako dvě krvavé hvězdy. Jeho srdce začalo bít rychleji, ale nechtěl se vzdát. Musel je najít, ať už to znamenalo cokoli.

Věděl, že je potřeba jednat rychle, a tak se rozhodl vydat za postavami, které zrovna zmizely mezi stromy. Třeba to bude cesta k jeho přátelům.

Kapitola 6. - Tajemství Totemu

Mezitím Mirelda a Zegrin bloudili po jiné části ostrova. Mirelda stále využívala svou magii k tomu, aby je vedla správným směrem, ale čím dál tím více si uvědomovala, že magie tohoto místa je neobvyklá. Necítila se tu tak silná, jak obvykle bývala. Něco ji blokovalo.

„Zegrine, co je to za místo?” zeptala se, když se zastavili na kraji zvláštního lesíka. Zegrin se zamyslel a prohlížel okolí.

„Něco není v pořádku. Tohle místo je starší než cokoli, co jsem kdy viděl. To, co tu cítím, je... jako by samotný ostrov měl vědomí,” odpověděl.

Mirelda se zamračila. „A co to znamená pro nás?”

„Že tady nic nebude snadné. Ať už se ten totem nachází kdekoli, toto místo je plné pastí a nebezpečí, která jsme si ani neuměli představit.”

„Tak co navrhuješ?” Mirelda se podívala na Zegrina s vážným výrazem.

„Musíme se dostat na samotný vrchol tohoto ostrova. Věřím, že tam najdeme odpovědi,” řekl Zegrin a ukázal na vrchol hory, který se ztrácel v mlze.

Mirelda kývla. „Pak tam musíme jít.”

Kapitola 7. - Návrat k Mulgurovi

Mulgur pokračoval svou cestu, i když věděl, že čas není na jeho straně. Jeho zranění ho zpomalovalo a mlha byla stále hustší. Nakonec dorazil k místu, které vypadalo jako rozcestí. Dvě cestičky se rozdvjovaly a každá vedla jinam. Na jednom z kamenů před ním byl vyrytý symbol, který Mulgur poznal – byl to znak starého rodu elfů, který kdysi vládl celému tomuto ostrovu.

„To je znamení,” řekl si Mulgur, „ale která cesta povede k Mireldě a Zegrinovi?” Najednou zaslechl známý hlas. „Mulgure!” Mulgur se otočil a uviděl svou přítelkyni Mireldu, jak k němu spěchá. Za ní běžel Zegrin, který měl na tváři výraz plný údivu. „Jsem rád, že jste v pořádku,” řekl Mulgur a přistoupil k nim. „Co se stalo? Kde to jsme?” zeptal se Zegrin a podíval se kolem. „Nemám ponětí,” odpověděla Mirelda. „Ale máme větší problém. To místo, kde hledáme totem, je více nebezpečné, než jsem si myslela. A to není jediný problém...” „Co tím myslíš?” zeptal se Mulgur. „Cítím, že nás někdo sleduje. Není to jen tak obyčejná armáda temných elfů, tohle je něco mnohem horšího. Tohle místo nás zkouší.”

Zegrin přikývl. „To místo má moc. A ta moc nás může zničit, pokud nebudeme opatrní.” „Co teď?” zeptal se Mulgur, připravený na další boj. „Musíme najít totem dřív než oni,” odpověděla Mirelda rozhodně. „Ale bude to těžší, než jsme si představovali. Tento ostrov má své vlastní pravidla.”

Společně se tedy vydali na cestu, která je zavedla ještě hlouběji do srdce mlhy. Věděli, že je čeká něco, co by nikdo z nich nikdy nečekal.

Kapitola 8. - Mlha se zvedá

Když došli na okraj lesa, kde se mlha pomalu začala zvedat, spatřili před sebou věž, která se tyčila nad ostatními stromy. V jejím vrcholu bylo něco, co vypadalo jako totem. „To musí být on,” řekl Zegrin, jehož oči teď byly jasné jako nikdy předtím. „Ale pozor,” varovala je Mirelda, „není to jen tak. To, co stojí před námi, není obyčejný totem.”

A pak se všechno najednou změnilo.

Noc na hřbitově

Lev krácel po hřbitově, kam sotva pronikalo slabý světlo lampy. Okolo byla ticho, jako by se i mrtví báli narušit klid noci.

Bil svým čelem o kameny, jako by zkoušel jejich pevnost. V každém úderu bylo něco nevyslovitelného – směs bolesti, výzvy a zoufalství. Zdálo se, že samotný hřbitov nevěděl, kdo je tu pánem. On, nebo Lev? „No, co vy tam, kameny?“ šeptal Lev a kroutil hlavou. „Vymačkejte ze mě alespoň kapku strachu!“ Občas zvedal ruce k nebi, jako by hádal s neviditelnými silami.

„No vy, hajz*ové, neschovávejte se! Vidím vás!“ křičel a jeho hlas se trhal jako přetažená struna.

Náhodní kolemjdoucí se dívali s hrůzou a nepochopením. Někdo se pokusil zavolat policii, ale ve Lvově šílenství byla síla a zdálo se, že i samotné stíny před ním ustupují.

Házel sebou na hrobové desky, hlasitě tloukl pěstmi, smál se a řval jako zraněné zvíře, ale nezlomené.

A v tomto divokém boji mezi člověkem a hřbitovem vznikala divoká, prvotní bitva — kdo s koho. Lev, nebo stíny, kameny a mrtví?

Hřbitov jako by dýchal na oplátku, vydáváje sotva slyšitelné zvuky — jako starodávná píseň, které rozumí jen ti, kdo jsou připraveni bláznit ve tmě.

Lev pokračoval v úderech do kamenů, hlučně a vytrvale, jako by v tom byla jeho modlitba i jeho prokletí.

Lev náhle zastavil. Všechno okolo ztichlo — i vítr jako by umlkl. Zvedl hlavu a hleděl do temnoty mezi stromy. Na kraji hřbitova něco probliklo — nejasná postava, sotva viditelná, jako by byla upletena z mlhy.

„No co, schováváte se?“ zašeptal Lev a klekl si, znovu třískal čelem o studený kámen. „Neschovávejte se, ukažte se!“

Z jeho úderů se sypal mech. A v tichu zazněl tichý, ale strašidelný šelest — jako by se někdo nebo něco tiše pohybovalo mezi hroby, přibližovalo se.

Lev vyskočil, narovnal ramena a zařval:

„Nebojím se vás! Jste jen stíny! Vyženu vás!“

Z hlubin hřbitova se ale ozval hlas — nízký, chraplavý, jako přes rez a čas:

„Přišel jsi příliš daleko, Lve...“

Otočil se, ale nikoho neviděl. Jen chlad a nekonečnou temnotu.

„Opusť toto místo, dokud není pozdě,“ opakoval hlas a vzduch kolem se jako by zachvěl.

Lev se však usmál — šílený, hořký úsměv.

„Už je pozdě,“ řekl a s divokým leskem v očích se vrhl vpřed, vstříc tomu, co nikdo nevidí. Hřbitov ožil. Kameny se třásly, země se chvěla a v noci zazněly nářky — jako by dávné duše šeptaly zaklínadla, která nikdo nesmí slyšet. Lev zmizel v husté mlze a zůstaly jen ozvěny jeho křiků, šílených a vzdorujících — jako výzva celé temnotě, která držela toto místo v železných objetích. Dlouho panovalo ticho.

Jen vítr, jako by ožil, klouzal mezi náhrobky a šeptal zapomenutá jména. Mlha houstla a zdálo se, že se kameny pohybují — pomalu, sotva znatelně, jako by se sami mrtví natahovali ke Lvovi. Chtěli se dotknout jeho těla. A lev šel dál.

Už nekřičel. Jeho kroky byly pevné, těžké, jako by nesl váhu celého svého života. Po tváři mu stékala krev smíšená s potem, ale nevnímal to. Slyšel volání. Hlas, který zazněl z temnoty, teď zněl v něm — jako ozvěna vzpomínky. „Volal jsi nás. A my jsme přišli.“

Ze země se zvedal chlad — ne tělesný, ale duševní, starý jako sama smrt. Z mlhy se začaly vynořovat siluety — vysoké, vyschlé, beztvaré. Nepřibližovaly se, jen stály. Možná se dívaly. Možná si pamatovaly.

Lev se zastavil u velké zarostlé hrobky. Na kamenném oblouku bylo vyryté slovo, časem setřené. Přejel po něm rukou, mech se odrolil — a ukázalo se jeho vlastní jméno.

LEV.

Zasmál se. Nejdřív tiše, pak čím dál víc, téměř radostně. — Tak proto jste mě volali... — zašeptal. — Tohle je můj dům? Moje lože?

Hrobka se otevřela s praskáním, jako by nechtěla vpustit, ale zároveň nemohla odporovat. Uvnitř nebylo nic — jen zrcadlo. Staré, popraskané, pokryté prachem. Lev k němu přistoupil a uviděl svůj odraz... ale byl jiný. Usmíval se. Nebyly na něm rány, ani šílenství. Jen klid. „Dívej se. Takový bys byl... kdybys zvolil cestu zpět.“

Cesta zpět neexistuje, — odpověděl Lev a zrcadlo prasklo. — Přišel jsem si vzít to, co mi patří. Za jeho zády se ozval krok. Potom druhý. Třetí. Někdo vstoupil do hrobky.

Stal ses jedním z nás, — řekl známý hlas. Už nebyl venku. Byl blízko. — Už nejsme stíny. Jsme tebou. Lev zavřel oči. Srdce bilo pomalu. A v té chvíli vše utichlo — žádný vítr, žádné hlasy, žádné myšlenky.

Otevřel oči — a stál mezi kameny. Sám.

Nebe začalo světlit. Náhrobky byly opět jen kamenem. Skrz mlhu pronikl první paprsek svítání. Žádné siluety. Žádné hlasy.

Lev stál bez hnutí, jako by něco nechal v hrobce.

Podíval se na své ruce — byly čisté. Žádná krev, žádné rány. Usmál se.

Ale v tom úsměvu nebylo vítězství ani klid. Jen ticho.

A chraplavý šepot větru:

„Zůstal jsi.“

Ráno bylo tiché.

Nebe mělo barvu studeného olova, mlha se válela nízko nad zemí. Hřbitovník, starý muž jménem Hanuš, přišel jako obvykle kolem šesté ráno. V ruce termoska s kávou a zamračený výraz — rutina, která se stala součástí jeho tváře.

Ale dnes bylo něco jinak.

Brána hřbitova byla pootevřená, přestože ji včera sám zamkl. Klika byla pokrytá rosou, ale ve vzduchu visel zvláštní pach. Vlhkost, ztrouchnivělá zem... a krev?

Vstoupil pomalu.

Už u starých hrobů si všiml, že něco nesedí. Mech byl stržený, jako by někdo škrábal po kamenech, nebo do nich narážel. Na jednom náhrobku — tmavé skvrny. Hanuš se přiblížil. Přivoněl.

Krev.

A pak je uviděl — stopy. Bosé, špinavé, hluboké. Vedly k zarostlé hrobce, ke které už roky nikdo nechodil. Nikdo živý.

Hanuš se zastavil. Vzduch zde byl těžší. Jako by mu někdo tiskl hrud'.

„Haló?“ zavolal, ale jeho hlas okamžitě zanikl v syrovém tichu.

Přistoupil ke hrobce. Kamenný oblouk byl pootevřený. Skrze šterbinu se plazila podivná mlha — nepřírozeně hustá a nehybná, jako by měla vlastní vědomí. Uvnitř byla tma.

Pomalu nahlédl dovnitř. A uviděl jen zrcadlo.

Staré, zaprášené, popraskané. Stálo uprostřed prázdné hrobky jako něco, co tam nepatří. Ale to, co v něm spatřil, ho přinutilo uskočit.

Nebyl to on.

Zrcadlo odráželo postavu člověka — zakrváceného, bosého, se šíleným úsměvem. Oči planuly jako u zvířete zahnaného do kouta. Hanuš ustoupil. Srdce mu bušilo jako buben.

Co to... sakra...

V tu chvíli zrcadlo prasklo — a z něj se vyvalil tichý, ale zuřivý šepot:

„Zůstaň.“

Z hloubi hrobky zazněl smích. Ne hlasitý, ale takový, při kterém tuhne krev v žilách. Smích, v němž nebylo nic lidského.

Hanuš uskočil, málem upustil termosku, a rychle přirazil dveře hrobky. Kámen s hlubokým stenem zapadl na své místo — jako by zapečetil to, co nemělo nikdy uniknout.

Už se neohlížel.

Ale když šel zpět k bráně, mlha za jeho zády se plazila pomalu, nedotýkajíc se země... A v zrcadle, opuštěném v temnotě hrobky, se ještě dlouho třásl obraz Lva.

Další ráno hřbitov mlčel. Hanuš nepřišel. Lidé z města si šeptali, že ho viděli večer odejít směrem k lesu. Bledého a tichého, se skleným pohledem.

Nezanechal vzkaz. Jen klíče pečlivě položené na stole v jeho domku, a pod nimi kousek rozbitého skla.

Mezitím bylo zrcadlo stále na svém místě. V srdci hrobky, obklopené tichem, které už nebylo prázdné.

Každou noc z něj vycházelo světlo. Ne jasné, ale živé. Mlha kolem se nehýbala větrem, ale dechem něčeho, co nikdy nemělo dýchat. A když náhodou projel okolo někdo zbloudilý, slyšel zpěv. Slova nedávala smysl — jazyk byl cizí, starý, hlubší než samotná půda pod hroby. Ale vždy končila stejně:

„Zůstaň.“

Nikdo už na hřbitov nechodil. Klíče od brány zrezivěly, a plevel pohltil cestu. A přesto si lidé začali všímat zvláštní věci — v oknech, na vodní hladině, na černé obrazovce telefonu těsně před zapnutím. Na chvíli — zlomek vteřiny — viděli jinou tvář. Bosou postavu. Krvavý úsměv. A za ní — šedou mlhu.

Zrcadlo se zjevovalo.

Ne všude. Jen tam, kde byl strach. Kde byla pochybnost. Kde někdo hledal odpověď a byl ochoten zapomenout, že některé otázky se nesmí klást.

A Lev? Lev už nebyl.

Ne tak, jak ho znali. Ne jako muž.

Ale jako paměť, odraz, hněv, co přečkal smrt. Zůstal.

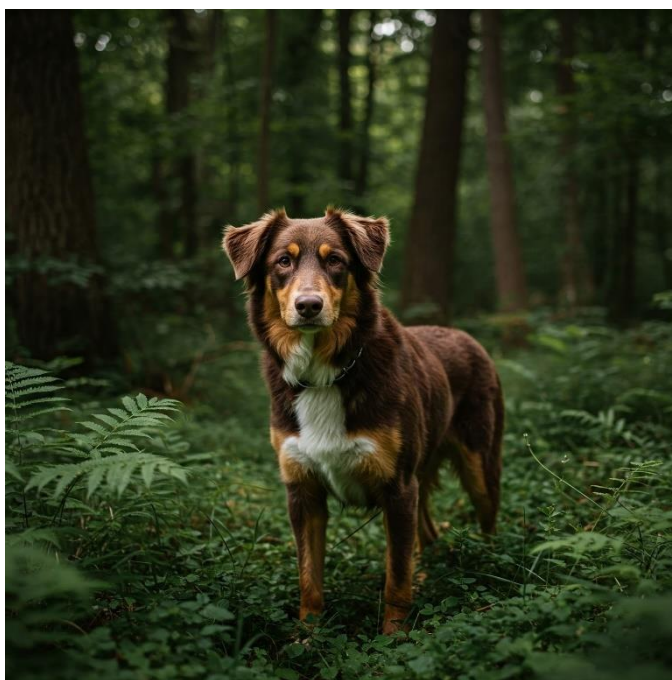
A každý, kdo se podíval do toho zrcadla, poznal, co to znamená — nebýt sám, a přesto být navždy ztracen.

Hřbitov byl tichý. Ale ticho není vždy klid. Někdy je to nádech... před návratem.

KŘÍŽENÁ

Část první - Seznamte se, to je Kessy

V jedné drobné a malebné vesničce, kdesi v horách, žije fena Kessy. Je kříženkou border kolie a dobrmana. Netradiční kombinace, říkáte si? Ano, to je, a i samotná Kessy to ví. A velmi ji to trápí. Připomíná sice borderku, ale stisk má jako dobrman.

V její obci žije mnoho psů. Většina z nich jsou papíroví psi (=mají průkaz původu, jsou dané plemeno, složili spoustu zkoušek, obdrželi mnoho titulů a vlastní rodokmen šampionů sahající až do středověku.), kteří si myslí, že jsou nejlepší a kříženci patří na skládku. Zejména tak podivní kříženci jako je Kessynka.

Kessyn domov se nachází nad městečkem, hned vedle hlubokého lesa, přes který lze dojít na mýtinku. Případně ještě dál, až na břeh jezera. A pokud jste opravdoví horalé, je možné to vzít od jezera nahoru, k salaši do hor. Jestliže vás neužije na nějaké chození volným terénem, můžete to do hor vzít i po Kládové cestě, která vede po kraji lesa a pokračuje směrem do vysokých hor. Tam často chodí Kessy na procházky s paničkou. Nebo také na horskou vyhlídku nad jejím domem.

Občas však Kessy uteče, jde na procházku sama, a to pak jde nejčastěji právě přes les k jezeru. Svou paničku miluje, ale někdy si ráda odpočine o samotě. Dole, až pod Kládovkou je město. Nachází se tam sice domů pomálu, ale pořád to není taková samota jako Kessynčin domov.

Někdy s paničkou jdou do psiho parku, avšak to panička neví, že tam to její fenka tuze nenávidí, protože se do ní neustále navážejí místní psi. Proto má velký strach ze psů a utíká před nimi, pokud ale nemá možnost, preventivně zaútočí, jednoduše se snaží dostat druhého psa co nejdál. A jak to začalo?

Pomineme-li, že to začalo tím, že se Kessynka narodila fence plemene border kolie a dobrmanovi, kteří žili u moc hodné paní, odkud si ji její majitelka ve 2 měsících odvezla domů, začalo to tím, že ve 4 měsících Kessy napadl první pes. Ne nějak drsně, jednoduše z ní cítil dobrmana, a tak se začal bránit, když si s ním chtěla hrát. Od té doby se Kessy psům vyhýbá a oni se jí vysmívají, jaký je to hloupý kříženec.

Část druhá - Všední den?

Bylo krásné ráno, paprsky slunce pomalu rozsvěcely nejvyšší vrcholky hor a Kessynka pomalu otevřela oči. Odbila půl šestá ranní, což znamenalo jediné: vycházku! Otočila se na bok ve svém pelíšku. *Vycházka, rychle vzbudit paničku!* pomyslela si. Vstala, protáhla si nejprve přední packy, následně zadní a vyskočila na postel paničky. Celou ji olízala, nečekala, než vstane a už čile běžela do kuchyně, kde si vzorně sedla před svou miskou. Panička vzápětí dorazila. Jako každé ráno jí do misky nalila čerstvou vodu a šla se převléct na

vycházku. Netrpělivá Kessynka se rychle napila, načež se rozběhla po schodech dolů na verandu, skočila na věšák a zuby z něj strhla kožený obojek s provazovým vodítkem. Jen za ní panička sešla, nasadila obojek, vzala do kapsy nějaké pamlsky a šlo se.

Vyšly před dům. Osvítily je první paprsky slunce. Bylo velice příjemně. Z noci zmrzlá země chladila do pacek, ale zároveň do kožichu hrálo slunce. Úžasný pocit. Pomalu se z cesty a stromů vypařovala rosa. *Nezamiř do města, jen ne do města, prosím, paničko!* v duchu prosila Kessy. Bohužel, nevyšlo jí to. Rychle zaběhla do křoví, ze kterého šlo spousta vůní zvířete. Větvičky podrostu jí šlehaly do lící. Brzy cítila, jak jí po packách i břiše stéká bahno.

„Kessy, ke mně!” zvolala panička. Z křoví se okamžitě vyřítila její fenka a způsobně si před ní sedla. Odměnila ji za spolupráci a připla na vodítko. Kessy vše věděla. „*Neber mě tam, prosím! Není to ideální nápad, ač všechny Tvé jsou svaté, tak tento se mi obzvláště nelíbí,*“ potichu si pomyslela. Ale jak sama věděla, nepomůže to ničemu, její panička jí nerozumí, a tak zamířily společně k městu.

Procházely ulice drobného horského města. Nejprve minuly tzv. Kládovou cestu – vedoucí k horám. Kessy se tam pokusila zastávkovat. Lehla si, že dál nejde. Čenich namířila směrem k horám. Čili, cíl byl jediný a jasný – vyhnout se psům. Nevyšlo to a musela pokračovat. Prošly společně hlavní ulicí až na náměstí, kde se uprostřed nacházel oplocený psí park.

Panička otevřela branku a jako vždy, pustila Kessy z vodítka. Té se od své ochránkyně nechtělo. „Volno, Kessy. Proběhni se. Musíš se vyvenčit než půjdu do práce. Volno!!” nakázala ji panička. Ačkoliv Kessy rozuměla jen slovu „Volno”, příkaz zněl jasně, běžet kamkoliv, jen aby to vypadalo, že nečeká na připnutí na vodítko a odvedení zpět domů.

Rozhodla se běhat dokola celého parku jako každé ráno, jen aby ji ostatní psi nedohonili. Nejprve proběhla kolem branky, pak pobíhala u plotu, zaběhla do křoví, a nakonec ke stromku, kde to krásně vonělo. Ano, byla na něm veverka. A tu je nutno pořádně vyštěkat, ideálně natolik, aby utekla pryč. Rozštěkala se a začala skákat na strom a mohutnými drápy škrábat kůru stromu.

Náhle se zpoza téže stromu, u kterého tak vyváděla, vynořila silueta několika psů. Byly to dvě smečky – jedna se skládala ze samých border kolií a vedla ji krásná, načesaná border kolie se zlatým řetízkem kolem krku. Druhá smečka na rozdíl od „krásné a načesané” obsahovala psy spíše svalnaté, neustále vrčící čili dobrmany. Vedl ji dobrman také s řetízkem, avšak nepůsobil až tak slavnostně, jako krutě a v jeho očích byla vidět jen samá nelítostná zlost vůči feně, na kterou právě upíral svůj pohled. Na Kessy.

Ta si toho samo sebou všimla a hned začala zpytovat svědomí, proč jen nebyla z ticha a musela na sebe upoutávat pozornost. Okamžitě stáhla ocas až na břicho, instinkt jí velel příkrčit se, stáhnout uši a utéct, ale to

by ji příště roztrhali, nebo možná hned, jen co by zjistili, že na ní mají. Musela se tedy zapřít, co nejvíce stát vzpřímeně, ocas nést hrdě nahoru a ježít si chlupy na hřbetu.

Ve výsledku to dopadlo, že ocas měla stejně strachy nalepený na břicho, byla jemně přikrčená a snažila se vycouvat. Kessy nikdy neměla ráda psy, ale tyto dvě smečky jí naháněly největší strach. Ač by se mohlo zdát, že jsou to vlastně její příbuzní, tak nikoliv – byli to její největší nepřátelé.

„Nazdar, Bordero. Tak ty ses odvážíš si nás dokonce přivolat, jo?” zavrčel pobaveně dobrman.

„Kdepak, ta dobrmanka je jen tak hloupá, že neví ani, co dělá. Rozhodně není odvážná – to by se nám tu nekrčila strachy!” štěkala smíchy border kolie.

„To máš recht – ale co s ní uděláme?”

„Určitě ji vytrestáme, co myslíš, dobrmane? Ty to umíš zrovna dobře!”

„Nechte mě...” potichu zakňučela Kessy.

„A proč jako?!” vyštěkli oba psi naráz.

„Vždyť jsme si příbuzní, nic jsem vám neudělala, ale to se již opakuji,” tiše odvětila podrážděně, ale pokorně Kessy.

„Ty?! Nám příbuzná?! To zrovna! My – borderky s PP, jsme nejlepší. Nejnačechranější, nejhodnější, nejchytřejší. A ty?! Ty jsi jen špinavá agresivní dobrmanka, která k nám nepatří a NIKDY nebude. A nezaslouží si chodit po stejné půdě jako my.”

„Já? Agresivní? To sotva – to jste spíše vy!” vyjela po ní Kessy. Všichni psi okolo se zasmáli.

„Copak to neříkám? Ano, jsi taková, teď jsi nám udělala praktickou ukázkou!” štěkla pobaveně borderka.

„Ano, máš pravdu, ale já chci ještě podotknout, že mezi nás dobrmany také nepatříš. Nemám pravdu?” štěkl a obrátil se ke své smečce, ze které se záhy začaly ozývat hlasy.

„To rozhodně! Rozmazlená borderka mezi námi nemá co dělat.”

„Ano, ty jsi nejen rozmazlená, ale i ustrašená. A to my rozhodně nejsme – my jsme silní!”

„A ušlechtilí!”

„Tak, slyšelas jasně? Že rozmazlená a ustrašená borderka mezi námi ušlechtilými a silnými nemá co dělat? NIKDY mezi nás patřit nebudeš, a proto si nezasloužíš být na stejné půdě jako my,” štěkl hlubokým a temným hlasem dobrman.

„Skvěle, Dobrmane, ale jménem mé smečky, která nemá času nazbyt, protože nám všem začíná zítra výstava a páníčci nám v salonu zaplatili ty nejdražší programy, bych to urychlila.”

„Dobrý nápad, tak co jí provedeme.”

„Kousala bych, dokud neuteče odsud ze křoví, pak by nás mohli vyhnat majitelé.”

„Vždyť má jen jednu majitelku a ta není zrovna silná, tu zkrotím levou zadní!”

„No tak do paničky mi nekousnete, na to zapomeňte!” vyjela opět Kessy a hned se stáhla. „Co jen to plánují, prosím, neublízte mi, ale hlavně ne mé paničce,” v duchu prosila.

„Klídek, Dobrmanko, a ty taky, protože to by tě taky mohli dát utratit, kdybys napadl člověka,” štěkla a následně zašeptala dobrmanovi do ucha: „A hlavně o tu její paní nám nejde, ale to nemusí feňulka vědět, protože jinak by nám k ní utekla. Tak a teď na ní!”

Všichni na ni skočili a ona se svalila na záda a začala kňučet a panikařit. Nevěděla, z koho mít větší strach, zda ze silných dobrmanů, nebo z namyšlené bordery se svojí smečkou.

Borderky ji jen tak zlehka kousaly, tak jemně a po koliovsku, aby si nezašpinily kožich. Dobrmani do toho šli na 150 %. Takže kam se jen podívala, viděla buď hedvábnou srst kolií, nebo ostré tesáky dobrmanů. Bylo jich na ni moc – dobrmanů minimálně 6 a kolií určitě také tolik. Snažila se bránit, ale pořádně nevěděla, kde je, jak s ní vytírali o zem. Po větším kousanci se vzepřela, začala kvílet, jako když ji na nože berou, což protivníky zarazilo. Zvedla se a utekla pryč ze křoví.

Doběhla celá vyklepaná k paničce a začala na ni skákat. *Pryč! Pryč! Tady už nebudu ani minutu!* Ta ji připla a podívala se na packu.

„Že ty ses mi zase, Kessyno, porvala!” vytáhla kapesník a otřela jí lehký kousanec. Kessy měla strašný strach a pořád ještě ocas nalepený na břiše. Chtěla by spíše útěchu než ještě za to, že ji napadli, dostat vynadáno. Naštěstí, všichni kousali jen jemně. Věděli, že ve dne se naplno kousat nesmí. Takže ranka na noze byla jediné, co schytala.

Když s paničkou opouštěly park, ohlédla se. Zamrazilo ji. Z křoví tam na ni koukalo několik párů očí. Pro jistotu, že se na ni nerozběhnou, se přikrčila a pokusila se si lehnout.

„Kessy, pojď. Jdeme ještě na cvičák, tam se těšíš, ne?” panička už zase zněla normálně. Už nebyla našťvaná. *Konečně. Pojďme pryč.* Zvedla se a ochotně pokračovala.

Když přišly ke cvičáku, jako vždy se z něj linuly všemožné zvuky. Štěkající psi, povely majitelů. Obecně tam panovala přívětivá a pohodová atmosféra. Otevřely rozvrzanou dřevěnou branku, panička podepsala nějaký papír, který jim umožňoval vstoupit na cvičicí plochu. Poté otevřely podstatně novější pletivovou zelenou branku, značně vysokou, aby ji žádný pes nepřekonal a Kessy byla odepnuta z vodítka.

Rozběhla se a třikrát obkroužila celou cvičicí plochu, až z ní nadšení opadlo a ona pomalu začala vnímat, že se jde pracovat. Přišly na řadu základní rozcvičkové povely. Kessy zbožňovala práci přesně tak, jak jí rodokmen složený z linií pracovních plemen psů předurčoval.

„Sedni!” Způsobně si sedla.

„Lehni!” Okamžitě si ukázkově lehla. Po té panička odešla přesně o patnáct kroků za ní. Ona se mohla pouze ohlédnout. Pak k ní zase panička přišla a dala následující povel.

„K noze!” Kessy přesně věděla, co se po ní chce. Hbitě změnit polohu na vzorný sed vedle levé nohy.

„Hodná fenka!” byla pochválena a panička jí jemně prodrbala kožíšek. Následně nařídila své feně volno. *Ano! Ted' budu plnit psí triky!* Kessy byla neskutečně šťastná. Zbožňovala psí triky.

Uměla jich hned několik. Podávat tlapy, otočky, válet sudy, couvat, hrát mrtvou, prosit, vyskočit do náruče, štěkat na povel, chodit slalom, skákat přes překážky, plazit se, poklonit se, chytit si ocas, chytat frisbee, aportovat... Její nejoblíbenější však byl ten, že si panička lehla do svíčky, ona jí vyskočila na nohy, tam chytla frisbee a nakonec vyskočila, a panička se rychle vzpřímila a chytla ji do náruče. Ten trik nebyl jednoduchý. Než byl správně proveden, Kessy i paničce to trvalo. Několikrát se stalo, že frisbee nechytla a spadlo paničce do tváře, pokud tam tedy nespadla celá. Nebo netrefila výskok na nohy a skočila pryč. Dnes se jim to však povedlo. Celý cvičák jim oprávněně zatleskal.

Jejich výcvik zakončily uklidňovacími cviky, jako je setrvání v nějaké póze. Poté Kessy obdržela pamlssek a spolu s paničkou vykročily směrem domů. Jen co byly nad městem, tak byla Kessy opět puštěna z vodítka. Stoupala si na křižovatku s Kládovou cestou a taktně naznačovala, že tak malá, pouze 2hodinová vycházka rozhodně pro unavení tak akčního psa nestačí. *Půjdeme ještě k jezeru? Ještě nechci domů, chci ještě běhat volně po lese! Ne jít domů ležet. Vždyť tam budu celý den.* Avšak bylo více než jasné, že panička už musí do práce. Došly k domku, Kessynce do mističky byla nalita čerstvá voda, otevřely se dveře na zadní zahrádku a proběhlo velice rychlé rozloučení. Tak rychlé, že Kessy se šla napít a ani nepostřehla, že ji panička podrbala za uchem a zabouchla dveře. Nastalo dlouhé, tísnivé a dotěrné ticho.

Kessy přešla z kuchyně po schodech dolů ke dveřím. Sedla si tam a spustila. Pěla tesknou píseň – jako každý den. O tom, že panička se nikdy nevrátí. Jako se to stalo jiným psům. „*Necht’ se vrátíš...*“, vyla smutně. Po deseti minutách smutek opadl, už to rozdýchala, uvědomila si, že se opravdu vrátí a bylo na čase se nějak zabavit. Většina psů v době nepřítomnosti majitele spí, Kessy však ne. Ta spí jen v noci. A také dopoledne, ale jen krátce a později. Zamířila ke dveřím na terasu.

Na terase se nacházelo posezení, osvětlení a také deka. Ta byla její. Terasa totiž byla zastřešená, takže tam mohla ležet i v dešti. Vyběhla na zahradu. Krásnou, akorát velkou zahradu. Všude byl úhledně posekaný trávník, vzadu kůlnička na dříví, zahradní nářadí, sekačka, zkrátka vše potřebné pro zahradu. Vedle, pod stejnou střechou stál také kotec, ve kterém se nacházela dřevěná bouda. Ten také měla k dispozici jako alternativu na odpočinek. Chodila tam, když chtěla být sama. Takže zřídka.

Zahrada stála za domem. Před domem se nacházela také, jak říkala majitelka Kessy „předzahrádka“, ta však byla oddělena od zadní vysokým plotem, přes který dozadu nebylo vidět. Na předzahrádce jste našli úhledně ostříhané keře a skalku. Kessy tam nikdy nesměla. Až na to, že dávno přišla na to, jak se tam dostat.

Lehla si na deku a hleděla do krásné stinné zahrádky. Bylo to velmi uklidňující. Položila si hlavu na přední packy. Ač se jí samotné nechtělo nic dělat, její tep aktivního psa ji brzy donutil vstát. Vběhla do kotce a zkusila ležet v boudě, jestli ji to neuklidní. Někdy ji hyperaktivita poněkud překážela. Jednoduše „musela“ pracovat. Zvedla se a rozběhla se k přepážce mezi zadní a přední zahradou. Tam se přikrčila a vyskočila. Hrubý povrch dřeva jí pomohl se vyšplhat přes a těžce doskočila dolů.

Tiše překonala záhonek i skalku. Zašla do křoví u plotu. Měla tam vykousanou skulinu, kterou se uměla protáhnout. Rozběhla se naproti na kraj lesa. Zalezla do křoví. Prošla skrz a vyběhla v tmavém a hlubokém lese. Cítila suché jehličí pod packami a krásné šumění rozlehlého lesa. *Běhat, lítat, pracovat!* ozvalo se jí v hlavě.

„Jasně! Teď mohu konečně neřízeně běhat!“ rozštěkala se samou radostí a při tom radostně skákala po pařezech, kamenech a mýtinkách. Náhle se jí v hlavě vybavil nepříjemný zážitek z rána. *Co když tady jsou? Co když mě slyší? Co když zjistí kde bydlím? A najdou mě tam? Slovo “co když” je hrozné, ale co když to je pravda?* Z nádherného a bezstarostného psa se stal pes vyplašený. Najednou jí zvuky lesa vůbec nedělaly dobře a za každým stromem si představovala krutého dobrmana či namyšlenou, ale také nelítostnou borderku. Rozhodla se les opustit, přeběhnout velkou mýtinu a dostat se až k jezeru. Bylo to hodně do kopce, ale třeba, když se unaví, tak přestane mít takový strach.

Preskákala pařezy mýtiny. Po chvíli vytrvalého běhu se před ní otevřelo horské jezero. Ledovcové. Sešla k němu a smočila si packy. Po chvílce neodolala a proběhla se po břehu. Nakonec to jinak nešlo, i si zaplavala. Ještěže je dobrý plavec a může si to dovolit. Krásně se protáhla a lehla si na břehu jezera do trávy, aby si odpočinula. Anžto měla žízeň, seběhla se ještě k jezeru napít a pak už se jen vyhřívala v trávě na břehu.

Po chvílce se rozhodla ještě projít okolo. Náhle se však z lesního podrostu začaly ozývat jakési zvuky. Vyděsila se. *Pes?!* pomyslela si. Samozřejmě, mohl to být vlk, zajíc, srna... ale také pes, který jí jistojistě chce provést jediné: ublížit. V panice se rozběhla okolo jezera směrem do vysokých hor, k salaši, kde nikdy sama nebyla. Přišlo jí, že ji tvor pronásleduje, ale možná to byl splašený dech jí samotné.

Po nějaké době jí začal docházet dech. Opatrně zvolnila a když nikoho neslyšela, osmělila se k úplnému zastavení. Otočila se. Nikdo tam nebyl. Oddechla si. Pomalu se však, dívajíc se stále dozadu, aby si kryla záda opět rozešla. Jak se pomalu točila dopředu, objevil se před ní pes. Velký. Statný. Málem mu narazila do

čenicu. Okamžitě stáhla ocas mezi nohy a přikrčeně se v běhu stále více do hor snažila vyklidit pole. Neuvědomila si, že je to jen socha pasteveckého psa, který kdysi žil v salaši. Vyplašená klusala co nejdál.

Dorazila k salaši. Byla zadýchaná, utahaná a pořád se strachy ještě trochu klepala. Už se jí nechtělo jít dál. Chtěla se vrátit. Chtěla se natáhnout na deku na terase a počkat, než panička přijde. Ale teď si potřebovala oddychnout a hlavně chtěla, aby nepotkala opět toho psa. Ano, tu sochu. Avšak Kessy netušila, že je to jen kamenná socha.

Vešla do salaše. Byl tam příjemný chlad, zejména na kamenné zemi. Jelikož byla vždy zvědavá, vyběhla i rozvrzané dřevěné schody do druhého patra. Tam uviděla vyřezaný otvor v podlaze. „*Možná tam něco je. Možná voda,*“ pomyslela si. Přišla k němu. Chtěla nahlédnout přes okraj, ale to by znamenalo se postavit na nestabilní prkno. Zvědavost byla silnější než instinkt. Stoupla tam a nahlédla. Byl to otvor do prvního patra, přímo do kupy sena. Zjednala, že se může vrátit, ale nežli tak učinila, se prkno propadlo a ona sletěla do kupy. Všude se rozletělo seno. I ona ho měla všude. A co více, když se z ní vymotala, měla na sobě napůl navlečený psí postroj. Starý, zdobený, kožený severský postroj. Neuměla si ho sundat. Rozhodla se si ho alespoň správně navléknout, že s ním doběhne domů a panička jí ho sundá. Nebude rozumět, kde k němu přišla, ale zlobit se též nebude. Nasadila si ho.

Náhle, přesně poté, co postroj zapadl na svá místa, se všude začal vířit prach i se senem. Nechápala, co se děje, chtěla utéct, ale nemohla, vír ji v tom bránil. Chtěla zavýt, ale vír ji v tom bránil, sebral jí dech. Byla bezbranná. Jen se mohla dívat kolem sebe, jak vír houstne, až neviděla na salaš. Následovalo úplné zatemnění. Tma. Jak v nočním lese či horách. Potom se rozednělo a ona se objevila v křoví. Tedy spíš se tam rozplácla. Zdvihla hlavu, aby viděla ven. Viděla louku u skály, po které tekla vodopád do přilehlé říčky.

Snažila se dostat z křoví. Alespoň projevila snahu. Nešlo to. Její hlava byla natolik zmatená, vyděšená, že zůstala sedět a pouze vstřebávala podnebí. Její psí čenich jí tvrdil jasnou zprávu *Nejsi doma. Jsi velmi, velmi daleko*. Po chvilce si všimla prostoru, kde bylo křoví nižší a tudy se protrmácela ven. „*Určitě za to může ten postroj! Ale nejde sundat, lump! Třeba když ho o tu skálu přetrhnu, vše bude zpět, budu ležet na zemi v salaši...*“, sténala v hlavě. Zvuk si nedovolila vydat. Co když tu bude pes a mohl by jí ublížit? Posadila se před křoví a rozhodla se nejprve porozhlédnout po kraji, ve kterém se ocitla.

Část třetí - Není návratu

Viděla krásnou skálu, po které stékal poklidný potok. Okolo se rozprostíraly háje kvetoucích stromů. Celé to však bylo obklopené skalami. V rohu, ve skále spatřila mohutné dřevěné dveře. Ač původní záměr byl jiný – zbavit se postroje, rozhodla se jít nejprve tam.

Po cestě se napila z vodopádu. Bylo to osvěžující a dodalo jí to odvahy a síly jít prozkoumat dveře. Byly staré, opravdu velké a pravděpodobně i těžké, což by se mohlo zdát pro fenu nepodstatné, avšak když byla malá, jedny takové jí přejely nohu. Velmi to bolelo. „*Co když mi nohu zraní i tyto? Ted', když tu není panička?*“ pomyslela si. I přes minulé zkušenosti je začala zkoumat. Klikla byla zrezlá a svíral ji stejně rezavý řetěz. Panty byly vytržené a celé dveře teď držela železná laťka. Což laťka. Pořádná lať. A kdyby to čirou náhodou nestačilo, ještě tam byla přibitá stará prkna. Feně mohlo být jedno, čím jsou dveře zajištěné, ona stejně nikdy nerozuměla, jak se dveře otevírají – udělala to po psím. Vyskočila jednou, podruhé se zaryla drápy a napotřetí na ně vyskočila a mohutnýma zadníma nohama se vši silou odrazila. Zrezivělé hřebíky a klika ihned opadly. Na to spadla prkna a po posledním skoku i železná přepážka.

Opatrně prošla dveřmi. Rozprostřel se před ní nádherný pohled – uviděla obří skálu, při západu slunce, obec ležící pod ní a lesy všude okolo. Bylo to ohromující, ale zároveň jí to ani trochu připadalo, jako doma. Nevěděla proč. Skály byly kamenné, stromy zelené, alej k městu vedla podél prašné cesty. Vše nasvědčovalo tomu, že je jen o pár vesnic dál – ale ten pocit byl odlišný. *Je to tu krásné. Vypadá to skoro jako na vyhlídce nad mým domovem – chybí mi. Ale já nejsem na vyhlídce. Mám pocit, že jsem poněkud jinde. Kde? Kde by se jen pes či fena mohli objevit po nasazení ošoupaného postroje ze salaše? Mysli Kessy, mysli! Netuším. Ale*

byla už hodně znavená, pocítovala, jak ji i samotný vzduch tíží. U dveří táhlo, ale v přilehlém křoví nikoliv. Rozhodla se si tam na chvíli si odpočinout.

Běžela kdesi lesem. Byla jasná noc, viděla hvězdy. Dorazila k temné budově. Ozýval se z ní štěkot. Nevěděla ani proč, ale skákala přes vysoké ploty a vběhla dovnitř. Panoval tam hlad, ze zkaženého vzduchu cítila samé nemoci. Procházela se tam, když náhle ji někdo chytil za zátylek a hodil do jedné z těch klecí. Zavřel ji. Byl to muž. Viděla jen jeho siluetu. Porozhlédla se po malé kleci. Viděla tam kosti. Zbytky kostí. Kusy srsti. Vše nasvědčovalo tomu, že předchozí pes, který tu byl už nežije. Byl příliš dehydratovaný – nebyla tam voda. Vším vztekem skočila na mříž. Věděla, že jestli něco neudělá, tak zemře. V ten okamžik se objevil nápis na špinavém zbytku doposud nespadané omítky: „Jen přizpůsobiví přežijí” Než to stačila zpracovat, co by to mohlo znamenat, někdo jí opět chytil za zátylek – ten muž. Držel dřevěnou tyč a napřahoval se – a pak udeřil.

V tu ránu se probudila. Doslova. Vše si pamatovala. Ten sen byl tak živý, až jí z toho mrazilo v kožichu. Přišlo jí, že byl opravdový. Jako by se to kdysi stalo. Nebo stane? To nevěděla ani ona, ani nikdo. Byl to jen jeden sen. Znovu se pokusila usnout a doufala, že už se konečně vyspí. Nešlo jí spát. Obešla své místo, protáhla se, napila se z vodopádu. Chyběla jí panička a teplo domova, její deka v pelechu. Když se vrátila, utrápením usnula.

Znovu běžela k té budově. Mimo svou vůli – měla strach jen se na ni podívala. Proč by to dělala svévolně. Se stejnou ladností jako minule přeskočila ploty. Vběhla mezi kotce a překonala i vysoké dveře. Opět se před ní objevila potemnělá chodba s nešťastnými psy s ještě nešťastnějším osudem, který se brzy naplní – jen jak bude muž s dřevěnou lištou chtít... Chtěla zmizet, ale jediná část těla jí neposlouchala. Objevil se před ní, v tmavé kleci obří pes – kavkazský pastevecký pes. Tedy alespoň tak vypadal. V tlamě držel ceduli – oprýskanou, okousanou, a hlavně s nápisem „Jen přizpůsobiví přežijí” Co? pomyslela si Kessy. Ale nemohla s ním, z neznámého důvodu proč, komunikovat. Její tělo ji donutilo pokračovat chodbou, když náhle uviděla malého psa. Nemohla ho určit, ve tmě nebyl vidět. Ale zlost z něj šla na sto honů. Nebo to byl jen její předsek? Ne, tenhle vážně neměl dobré úmysly. Přišlo jí, že už jí tělo začíná poslouchat. Rozhodla se utéct. Otočila se a v tom okamžiku už stihla postřehnout jen téhož muže, chytajícího ji za zátylek a napřahujícího se s lištou. Jak lišta dopadla na její tělo, uslyšela vzdálený hlas „Fenko...žiješ? Fenko, není ti něco?” nevěděla, co to je, jen cítila velice realistickou bolest při každém dopadu lišty na její tělo.

Otevřela oči a nemohla popadnout dech. Hleděl na ni poměrně ustaraný pes. Byl malý, fousatý, bílý. Vypadal neškodně, přesto se okamžitě zdvihla a utekla do křoví. Podruhé ten samý sen, to už bylo více než divné. Nikdy nebyla pověřčivá – a ani nebude, ale toto bylo při nejmenším pozoruhodné.

„Bojíš se?“ opatrně prohlásil pes „Já také, jsi velká, mohla bys mi ublížit. Neznám tě, přesto neutíkám.“

Neodpověděla, jen se krčila ve křoví. Po chvíli se osmělila: „Kdo jsi? Bojím se moc, že mě někdo napadne anebo že se už nikdy nevrátím domů,” kňučela.

„Jsem posel Vašeho psovstva, psa Rexe. Šel jsem na obhlídku a uviděl jsem tě – vypadala jsi jako v křeči a do toho vyla. Ale spala jsi. Tak jsem se tě snažil vzbudit, ale marně, proto jsem se rozhodl počkat, než se probudíš, abych ti pomohl, pokud by ti doopravdy něco bylo,” štěkl bílý pejsek.

„Tak to mě těší. A nechceš mě napadnout, vid’?“ se staženým ocasem a rozklepanou čelistí odvětila Kessy.

„Ne, nechci. Ty asi nemáš moc dobré zkušenosti se psy, vid’? Co ti udělali?“

„Všichni čistokrevní psi se do mě naváží, pokouší se mne napadat, pokud ne rovnou zneškodnit úplně. Bojím se jich. A teď jsem někde úplně jinde bez paničky,” posteskla si *A také mám od té doby divné sny*, pomyslela si, avšak psu to povědět nechtěla.

„Tak to vítej zde – sem žádný papírový pes nesmí. Nenaleznete tu nikoho jiného než křížence, kteří ani nevědí, z jakých plemen jsou složeni. Pojď, provedu tě alej k Rexovi, rád se s tebou seznámí.“

„Dobře – ale já musím být brzy doma jinak bude mít panička starost a bude zase věšet letáčky: ZTRÁTA FENY – KŘÍŽENKY DOBRMANA A BORDER KOLIE, JMÉNO KESSY. ODMĚNA JISTÁ!!!“ řekla Kessy a následovala malého psa.

Prošli nádhernou alejí, městečkem bez lidí – pouze samí křížení psi. Kessy se klepala jako by ji na nože brali. Avšak všichni přeci jen vypadali velice mile. Když stoupali nahoru na obří horu, malý pes se zastavil.

„Co se děje?“ zeptala se Kessy.

„Bolí mne nohy. Pro mě je to náročnější – ty ujdeš krok, za to já čtyři! Musím si chvilku odpočinout.“

„Nechceš vzít na záda? Já mám sil dosti! A jak se vlastně jmenuješ?“

„Mé jméno je Minor Canis. Mám i příbuzného, mladšího, velkého černého labradorského retrívra zkříženého s ovčákem a ten se jmenuje Major Canis, ale ten je na rozdíl ode mne silný a velký.“

„Těší mne.“

„Mě též...Kessy?“

„Ano, jak to víš? Jsi jasnovidec?“

„Ne, před minutou jsi to říkala, že tvá panička věší letáčky.“

„A jo.“

„A děkuji za nabídku.“

„Nemáš zač, Minore,” štěkla Kessy a vzala drobného psa na záda. Pokračovali. Po chvílce dorazili ke skalnímu domu. Vše bylo krásně čisté a stálo na skále. Ze skalního domku se otevřely dřevěné dveře a objevila se tam silueta obřího psa. Kessy ztuhla, Minor seskočil z jejích zad a poklonil se.

Část čtvrtá – Poslání

Vyšel z nich mohutný pes. Šel klidným, měkkým krokem. Byl šedo černo hnědý. „*Vždyť to je ten, ten, kde jsem ho jen viděla? Z té tmavé budovy! Ne. Musím se uklidnit. To není možné. Už jsem úplně mimo provoz. Připodobňovat psy z představ k opravdovým,*“ uklidňovala se. Vypadal na jednu stranu mile, ale instinkt velel Kessy zmizet. Rozběhla se strachy pryč. Najednou si uvědomila, že běží na hranu skály – pod ní byl sráz. Došlo jí to až pozdě a nebyla schopna zastavit.

Už viděla své přední tlapy ve vzduchu nad propastí, když náhle ji nějaký černý stín srazil k zemi. Major! Držel ji, pak seskočil a běžel vedle velkého psa.

„Ty jsi ale plašan,” řekl moudře ten velký pes.

„Promiňte, mám strach ze psů,” odpověděla rozklepaným hlasem Kessy.

„Představuji ti našeho vládce, moudrého a spravedlivého Rexe, křížence kavkazského pasteveckého psa, leonbergera a ještě něčeho,” prohlásil Minor. A vzápětí dodal: „Rexi, toto je Kessy. Dle jejích informací je to kříženka dobrmana a border kolie.”

„Těší mne, Kessy. Já jsem zdejším vládcem a rozhodně se mne ani nikoho jiného bát nemusíš. Zde jsou všichni přívětiví, ochotní a rozhodně ti zde nikdo neublíží,” prohlásil tiše a klidně Rex.

„P-promiňte já nechtěla, vlastně ani netuším kde jsem, co tu dělám a jak se dostat zpátky. A copak to zde neřídí lidé, jako u mě doma a vy nemáte páníčky?” zakňučela podřízeně Kessy.

„Nemusíš mi vykat, to se zde nemusí. A ne, tady žádní lidé nejsou – nejsi totiž na Zemi,” odvětil svým hlubokým hlasem Rex. V Kessy by se krve nedořezal. *Já nejsem na Zemi? A kde? Na slunci snad?!* divočela jí mysl.

„Jsi na souhvězdí Velkého psa. Vítej. V Zemi kříženců. Proč se tak jmenuje, už ti, podle výrazu jeho fousů, řekl Minor. Nasadila jsi si náš postroj pro teleportaci. Zpět se dostaneš poměrně snadno, ale sem nikoliv. A nic se neděje náhodou – každý pes, který zde kdy byl, měl poslání, důvod, osud nebo jednoduše sem nepřišel nikdy jen tak. Ač o něm zprvu nevěděl, tak už ho měl předem daný. protože jinak by ses sem nedostala,” pomalu vysvětloval Rex.

„Promiňte, ale to snad není možné. A já chci domů, nechcete mi říct, jak mám použít ten postroj zpět? Jak se mám teleportaciovat domů?” už více nahlas štekla Kessy.

„Teleportovat...,” dodal Major. Hned na to je s Minorem Rex odvolal, aby měl s fenou chvíli klid.

„Pojď, zvu tě na čerstvou vodu a maso s přílohou z granulí. Vše Ti rád vysvětlím. Ted' tedy musím jít. Jen se projdi po městě a za tři hodiny přijď, to budu mít čas. Uvidíš, město se ti bude líbit - a aby ses neztratila, půjde s tebou Major, pokud chceš.”

„Raději bych šla sama, mám nerada, když je nějaký pes v takové blízkosti. Dobrá – dorazím,” štekla Kessy a odešla.

Prošla téměř celé město a potkala spoustu psů – zprvu se snažila ukrýt, ale s jednou fenkou, se poprvé za svůj život, dala nenuceně do řeči. Byla to menší fenka, pravděpodobně belgického ovčáka tervuerena zkříženého s malým plemenem. Žila sama, a i přes malý vzrůst byla samostatná. Pro Kessy to bylo ohromující. Žila v domě po velkém psu, který se odstěhoval. Vše si musela přizpůsobit tak, aby na to stačila svojí ne úplně slavnou výškou. A ke všemu si i sama pěstovala potravu – zeleninu a obilí do granulí. Nejedla maso. Prý, že na něj nemá tak vysoké postavení – aby jej mohla odebírat od chovatelů. Zvláštní – Kessy znala, že maso u ní doma může každý.

Pozvala ji i domů. Nikde neležel ani nanogram prachu a všude byly postaveny různé police, po kterých hbitě skákala nahoru a dolů. Na zahrádce opečovávala rostliny. Kessy to přišlo divné. *U nás přeci tohle všechno dělají lidé. My psi jen ležíme, pak dostaneme krmení, jdeme ven, necháme se hýčkat...* Nevěřila tomu. Takový život si nedovedla představit. Přišlo jí to náročné.

Fena jí na to odpověděla: „Je to daň za to, že tu nejsou lidé, kteří se o nás starají, ale někdy nám i ubližují. A na nás je si vybrat, co pro nás má větší hodnotu – zdali svoboda či pohodlnost.” a sama se pak přiznala, že někdy opravdu toužila po tom druhém.

Nabídla Kessy vodu, s tím, že když jí Kessy štěkla, že by si dala (Naposledy pila v jezeře!), byla svědkem něčeho neuvěřitelného – fena vyskočila na z boku přisunutou židli k pultu, poté zatáhla za provázek na madlu dvířek a přisunula si stoličku nahoře na pultě. Natáhla se do poličky a uchopila precizně umytou kovovou misku. Seskočila a nabrala vodu z kohoutku, který i packou uměla ovládat! Slezla a podala jí vodu. Ne, Kessy se ihned nenapila. Musela nejprve posledních pár desítek vteřin zpracovat. Poděkovala, poté se dozvěděla, že fena si běžně cizí psy do pelechu nepouští – jen ona jí přišla sympatická, a nakonec se rozloučila s tím, že musí k Rexovi.

Běžela po hlavní silnici, nestíhala – jak jinak, vzhůru ke skále. Po cestě si začala sprádat plán. Zůstane tu navždy – na paničku na Zemi poněkud zapomněla. Byl to neobyčejně krásný pocit, nemuset mít strach, že ji, jen co štěkne omylem trochu více nahlas, za stromem někdo zakousne nebo jí minimálně začne nadávat.

Dochvilný Rex ji již očekával a stál na kraji svého skalního domu. Jí visel jazyk až na zem a sotva dýchala.

„Vítej a pojd’ dále,” přivítal ji.

„Děkuji!” oddychovala Kessy.

„Zde je jídlo, pochutnej si, pak si promluvíme.”

„Děkuji. Ještě jednou. A také se omlouvám, že jdu pozdě.”

„Nemusíš pořád děkovat ani se omlouvat. Jsi velice vychovanou fenou. Ale zde to opravdu není potřeba,” štěkl Rex a začali jíst. Po chvilce se na ni podíval. „Tobě nějaký pes asi hodně ublížil, vidím to na tvém postoji.”

„Kdyby jen jeden...,” štěkla smutně Kessy.

„Ale zdejších se bát nemusíš, ne? Copak si žádného milého nepotkala? Kde jsi chodila?”

„Potkala, jsou moc přátelští, ale co ti na Zemi? Ti mi ubližují, jen vyjdu z domu. A panička mi pak jen vynadá, že jsem se poprala – ač vím, že to tak nemyslí, že se jen o mě bojí, že... že prostě chci zůstat tady. Ano, mám svou paničku moc ráda, miluji ji, nejvíce na světě,” teď už Kessy teskně vyla.

„Ty jen nevíš, jak to odůvodnit, vid’? Ve skutečnosti ti její chování vůbec nevádí a vlastně bys ji nejraději měla tady, protože už teď bez ní nemůžeš žít. Popravdě ti vadí jen ti psi.”

„Jak to víš?”

„Inu, nejsem jen tak obyčejný pes – nebyl jsem zvolen vládcem jen tak, ale protože zkrátka vím něco víc.” Při větě samotné Kessy zamrazilo v kožichu. „*Proč se mi vybavil ten podivný sen?*“ zamyslela se.

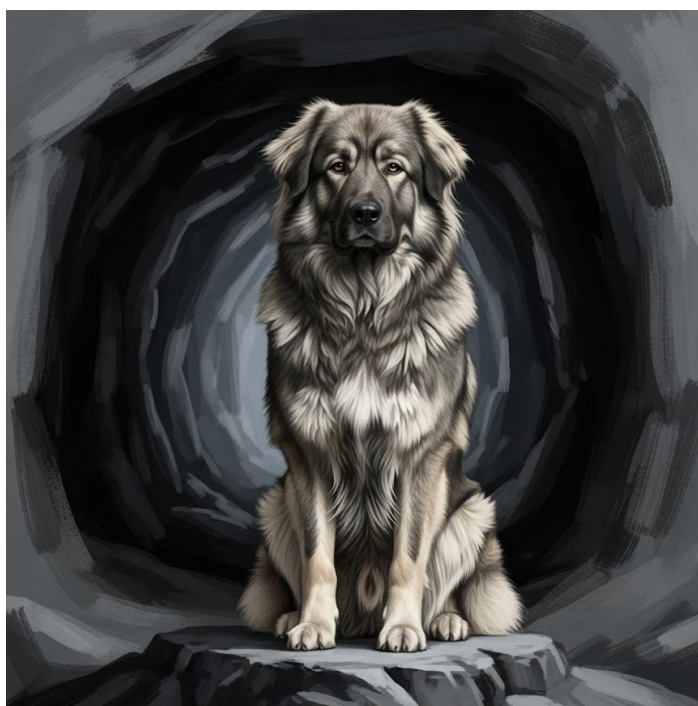
„A proto jsem si tě pozval – protože vím tvé poslání. Nemůžeš zůstat zde, ale musíš se teleportovat do jiného města – u tebe na Zemi. Stojí tam útulek, nachází se v lese. Strašný to útulek – vůbec ne jako ty, které znáš, kde psi nacházejí domovy a pečují tam o ně. Do tohoto, když se dostaneš, tak tím podepíšeš neviditelnou smlouvu, že už nikdy nespátríš denní světlo a poslední co v životě uvidíš bude buď nějaká násada, kterou tě tam ubijí, když je omrzíš či jim začneš vadit nebo špinavá a oprýskaná zeď, v kombinaci se zrezivělou mříží. A tam jeden malý pes posílá psy. Jelikož on je krásný, malý a všem se líbí. Ty máš jediný úkol: zastavit ho a osvobodit psy,” provedl proslov Rex.

V Kessy by se podruhé za krátký čas krve nedořezal. *Ú-tu-lek? Ná-sa-da?* Vše jí přišlo až moc realistické, avšak na druhou stranu jako vzpomínka, z noci, z jejího snu. *To není možné. Rex ví všechno – mohla bych se ho zeptat. Ale pak by si mohl myslet, že jsem padlá na hlavu. Ne. Nic mu nepovím.*

„A nemohu zůstat zde? Nechci nic z tvého tvrzení popírat, přeci jen 'jsi vševědoucí, ale jsem opravdu ta vyvolená? Mám panický strach ze psů. A mám s jedním bojovat?“

„Ano, máš.“ Jindy usměvavý výraz obřího psa zvažněl, nastražil uši a přivřel tlamu. Doposud pohodově vyplazený jazyk zmizel v jeho tlamě a upřel své hnědé oči na Kessy, doprovázející je probodávající pohled. „Kříženko border kolie a dobrmana Kessy, ze Země lidí, tvůj úděl je jasný, ač si to možná neuvědomuješ, tak ti patří a osud ti jej vybral. Je jen na tobě, zdali se vydáš cestou, která ti je dána – za lepšími zítřky, které já osobně vidím nebo pokud zůstaneš taková, jaká jsi – nečekej však nic nového, naopak, bude vše při starém, vrátíš se za paničkou a budou tě nadále pronásledovat psi, ty budeš fenou rozklepanou, nejistou a neustále ve střehu a věž, moc dobře vidím, že tvůj problém má tendence se zhoršovat a brzy by ti mohl velmi zkomplikovat život. Máš však možnost volby.“

Ve skále zavládlo tíživé ticho. Nechtěla si to připustit. Nechtěla jít někam bojovat, ale ani se nechtěla vrátit k Border kolii s Dobrmanem a jejich smečkám. *Asi nemám na vybranou.* Nedovolila si se Rexe ptát, jestli může zůstat, z proslovu bylo jasné, že ne.

„Půjdu. Ale sama nevím jak, kam a kdy.“

„Na cestu dostaneš několik předmětů, které by se ti mohly hodit. Jeden už máš na sobě – postroj Shäferhund [Čti: Šæfrhund], ten ti pomůže s cestováním, protože se díky němu můžeš teleportovat. A také si na něj můžeš připnout jiné vychytávky. Jako třeba ještě tohle flexi vodítko, které ti také daruji.“

„Jsi moc hodný, Rexi, ale flexinu mám jednu doma – tohle je tvoje vodítko a klidně si jej nech.“

„Kessy, ale to tvoje je jen kopie našeho vynálezu – akorát v horším provedení. Naše vodítko nejen, že se navíjí, ale také ho lze vystřelit na například větev, kde se samo zahákne a když poté zmáčkneš toto tlačítko, tak tě to tam vytáhne. A je extra lehké a skladné, ne jako ty vaše lidské krabice.”

„Tak to je jiná...,” zaujatě dodala Kessy a připnula si vodítko k Shäferhundu.

„A poslední, co dostaneš, je ta nejlepší věc. Leonbergerův obojek. Je to normální kožený obojek, vypadající opotřebovaně, ale opak je pravdou – je to náš nejnovější vynález. Je široký a jemně opracovaný pro maximální pohodlí, kožený pro pevnost a nabízí nejrůznější funkce, protože moudrý pes v tmavém lese nám ho upravit do svítící podoby – ve skutečnosti nesvítí, ale ty díky němu uvidíš krásně jasně i v noci, můžeš si přepnout na termokameru anebo si do malé kapsičky uložit něco pro štěstí - např. tvůj starý obojek od paničky.”

„Bezva, ale proč je tak ošoupaný?”

„Aby ti ho někdo neměl tendenci ukrást – je jediný svého druhu a je velmi mocný – protože díky termokameře vidíš třeba i skrz zeď, kde se kdo nachází, čehož by mohl někdo zneužít.”

„Děkuji, ani nevíte, jak si toho všeho vážím!”

„Nemáš zač, teď se však musíme rozloučit. Máš vše, co potřebuješ. Už jsem ti zadal do Shäferhundu souřadnice. Až na ten útulek pomyslíš, teleportuješ se. Hodně štěstí,” štekkl Rex. Kessy si v duchu povzdechla:

„Proč bych na ten divný útulek měla myslet? Navíc, když vše nasvědčuje tomu, že je to ten ze snu? Nebud’ hloupá – není. Možná bych ale měla nejprve pomyslet na paničku a zkontrolovat ji...” Jenže než se stihla vzpamatovat, uvědomila si, že dříve pomyslela na útulek. Takže už kolem ní vířil prach a ona jen zmateně zavyla.

„Děkuji, budu se snažit...” Její hlas mizel ve víru unášejícím ji kamsi do neznáma, hodně daleko od bezpečí domova u paničky i od Rexe a jeho přátelské země.

Část pátá - Naplněné představy

Objevila se kdesi na Zemi – v noci, kdy celou oblohu pokrývaly hvězdy, avšak od obzoru se linula tmavá fronta. Bouřková fronta. Zatím bylo dusno, jasno a relativně teplo. Kessy se v hlavě honily zmatené myšlenky: „*Kde jsem? Jak se dostanu zpět? Proč mi běhá mráz v kožichu a klepou se mi packy?*“ Na nic z toho odpověď nevěděla, ale jestli si něčím byla jistá, tak tím, že je opuštěná kdesi v lese a... pak si toho všimla. Tmavé budovy.

„Ne, ne, prosím ne!“ zaklela do ticha jasné noci. Nepřála si to, nemohla se přes to přenést. Přesně jako ze snu. Sáhla po postroji, pevně si ho utáhla a pomyslela na domov. Bylo jí jedno, že jen co jí Dobrman nebo Border kolie – ani neznala jejich pravá jména, zbystří, roztrhají ji. Jen tak moc chtěla domů. Očekávala vír, místo toho v dáli zahřmělo. Nerozuměla tomu a pokusila se ještě dvaadvacetkrát, než se jí na koženém popruhu objevilo „Můj tvůrce Rex mi zablokoval teleportování na vzdálenost větší než 10 km od lokace ‚Útulek‘ a dokud to nezruší, nemohu pomoci.“ Rázem, jen jak dočetla poslední slovo, text zmizel a postroj opět vypadal jako starý severský.

Sedla si a zpracovávala, co se právě děje. Nemůže zpět. Musí – nechtěla to ani v duchu vyslovit – jít do útulku. Nemusí – může do konce života sedět v tom lese, ale to sama nechce. Chce ještě někdy spatřit paničku. Takže co jí zbývá?

Zvedla se a rychle běžela po cestě k útulku. Samotná tmavá silueta budovy ji děsila. Ale musí – co naplat. Jak se blížila k útulku, čím dál tím víc jí to připomínalo sen, ale musela doufat, že sen nebyla předpověď budoucnosti. Muže s lištou měla neustále před očima.

Když doběhla k budově, uviděla vysoký plot. Nahoře měl ostnatý drát, dole byl kovový. Celokovová zeď. Teoreticky by se mohla teleportovat dovnitř, ale to by bylo riskantní. *Co kdybych tam potkala psa!* Zaplašila myšlenku Kessynka. Rozhodla se jej překonat fyzicky – pomocí flexi vodítka, které dostala – vystřelila ho tak, aby se zaháklo za horní ostnatý drát a pak se vyšvihla nahoru. Tam se zapřela packami a opatrně se snažila zdolat ostnatý drát, což se jí úplně nepovedlo, protože si poškrábala packy. Poté se spustila po vodítku dolů a zastrčila si ho za postroj.

Měsíc začal mizet za bouřkovými mraky a ona? Slyšela jen dunění hromů přibližující se bouřky. Musela se rychle dostat dovnitř, nechtěla, aby jí technika v podobě Shäferhundu, Leonbergrova obojku a Flexi vodítka zmokla. Takže musela zdolat další dveře – pro změnu pod proudem. Což byl pro fenu těžký oříšek. Naštěstí, vybavení nezklamalo, zapnula si termokameru, protože si byla jistá, že proud není všude. A elektřina dělá teplo. Takže na termokameře uvidí, kde by se dalo zkusit nějak proklouznout.

Bohužel, elektřina byla zabudovaná moc hluboko, což způsobilo, že nebyla vidět. Náhle zesílil pach nějakého psa, takže Kessy rychle od dveří zmizela a schovala se za krabice. Dveřmi prošel ven muž a nabral dva kbelíky špinavé vody ze sudu a zašel zpět. Při tom sahal na krabičku u dveří. „*To musí být ono, tam to otevřu!*“ pomyslela si Kessy a jen co zašel, tak se potichu připlížila ke dveřím, rozhlédla se a skočila na krabičku,

samozřejmě, nebyla by to Kessy, kdyby se trefila, takže to minula a spadla na dveře, kde dostala jednu ránu do packy a jak se snažila od nich zmizet a byla neopatrná, tak dostala i druhou do zadní packy.

Při druhém pokusu byla opatrnější a přesnější, tudíž se jí podařilo skočit na krabičku, ta vydala jakýsi zvuk a dveře byly otevřeny. Kessy vběhla dovnitř a čekaly ji třetí dveře. Byly zrezivělé, kovové, oprýskané. To už byla pro Kessy maličkost. vyskočila na ně a silnými tlapami je vyrazila. Se skřípěním se otevřely.

Přesně jako ve snu. Všude to bylo špinavé, samí nemocní psi, slabí, neopečovávaní. Před ní byla chodbička, na konci byly kovové dveře vedoucí na dvorek, v každém kotci se tísnilo až 6 psů, všech různých velikostí, klidně tam byli dva 80kg psi se starší 6kg fenečkou, štěňata s nemocnými dohromady, prostě podmínky na nic.

Nejhorší bylo vidět, že ti psi nic nezmůžou. To, že byli vězněni v kotech, by ještě bylo přípustné, a i to tak běžně bývá, ale většinou jeden pes má svůj kotec pro sebe, případně se vyrábí větší kotce pro dva psy, kteří jsou na sebe zvyklí, aby mohli zůstat spolu. A také vždy mají kotce čisté, k dispozici jim tam leží miska s vodou a pravidelně dostávají krmivo a aby byla Kessy upřímná, ze své země znala, že lidé v útulcích psy také venčí, hrají si s nimi, léčí je, pomáhají jim překonat strach, který si nesou z minulosti, inzerují je, aby našli co nejrychleji nový domov a v neposlední řadě také zvou jiné lidi, kteří berou pejsky také na výlety a ukazují jim krásy světa.

Náhle Kessy pocítila obrovskou vděčnost všem lidem na zemi. Jak viděla život místních psů, tak si to uvědomovala čím dál tím více. Tihle rozhodně šťastní nebyli. Žili v malých kotech, namačkaní, že se tam sotva mohli postavit, na zemi byla špinavá sláma, kusy opadané omítky a kusy kostí, na ležení neměli pelech,

nýbrž jednu dřevěnou peletu, samozřejmě, že se na ní vešel pouze jeden pes a kupodivu, byl to ten nejsilnější, a starší, slabší a nemocní spali na studené zemi, voda se v kotcích nacházela v podobě kaluží špinavé vody u rohů, kde nebyly odtokové kanálky, krmení možná obdrželi jednou týdně, ale rozhodně dosyta se nenajedl nikdo, viděla to spíše tak, že krmení si vzal největší a nejsilnější pes a při troše štěstí mu kousek odpadl pro ostatní. Někteří se i z hladu byli schopni porvat o kousek chrupavky. Jako krmení tam rozhodně nesloužily granule, spíše zbytky.

Udělal se jí z těch podmínek špatně, zapotácela se. Jakožto domácí, opečovávané feně přišlo něco takového nemyslitelné, ačkoliv psy ze srdce nenáviděla a někdy by jim (obzvláště dobrmanům a border koliím) něco takového popravdě přála, tak teď, když to na živo viděla, změnila názor. Procházela kolem kotců. Někteří psi zuřivě skákali na mříže, až padala omítka ze stropu, jiní se třásli v rohu a někteří jen smutně hleděli a očividně neočekávali lepší zítřky.

V jedné kleci ležel osamocen menší černý pes. Hleděl do zdi a nevypadal vůbec dobře. Kessy mu spočítala 11 párů žeber. Bylo to snadné – pes byl tak hubený, že jistě by si ho rádi na nějaké škole najali na učení anatomie psů. Měl jasně viditelné obratle, kyčle a propadlé slabiny. Vůbec si Kessy nevšímal, a tak se rozhodla jít dál, než jí něco došlo. Psi mají 13 párů žeber. Vrátila se o dva kroky zpět k jeho kleci a tiše zakňučela:

„Ehm... jak se ti daří?“ zeptala se. *„To byla ta nejhloupější otázka, co jsem mohla položit. Jasně, že moc dobře ne,“* pokárala se v duchu, ač si musela pográtulovat, že poprvé na její zemi promluvila se psem ze své vlastní vůle.

„Kdo jsi?“ slabě se na ni otočil pes.

„Já jsem Kessy, těší mne.“

„Co tu děláš, jak to že nejsi v kleci? Vypadáš nějak dobře, máš krásnou srst!“

„Nooo... přišla jsem z vlastní vůle...“

„Tebe už také přetáhli holí, vid’?“

„Takže proto ti nejsou vidět dvě žebra?“

„Ano, zlomili mi je, když jsem utekl a potrestali mě. Furt je tam mám, jen nejsou tak vidět, víš?“ povzdechl si pes.

„Aha, to mne mrzí.“

„A když už tam tak stojíš, pusť mne ven.“

„Ale já nevím jak!“ lekla se Kessy.

„Jasně že víš!“ zvedl se do sedu pes. „Jinak bys nebyla na svobodě!“

„Ale jak jsem tvrdila před tím, přišla jsem z venku...“ zakňučela.

„No tak. Pusť mne! Nechci tu dožít!“ už se prudce zvedl na všechny čtyři, ač trochu zavrával.

„J-já vím, to nechce nikdo, ale...“ kňučela, když náhle ji přerušil jeden ze čtyř psů v kotci naproti.

„Nech ho, je moc zesláblý, aby tě vnímal. Už se jen ze všech sil snaží přežít, i když ví, že to nejde,“ zavrčel potichu pes – hnědý pitbul.

„No tak! Já chci ven!“ skočil na mříž ten černý zesláblý pes a pak se poslušně odporoučel k zemi, kde těžce oddychoval až usnul vyčerpáním. Kessy na nic nečekala, dala na pitbula a zamířila ke kovovým dveřím.

Ty se jí podařilo otevřít snadno. Vyběhla na menší dvorek. Tam byly další kotce. Vpravo, u budovy byly malé – podobné těm uvnitř, ale tyhle byly venku. Těžko říct, co bylo horší - zda “zatuchlý sklep” uvnitř nebo studené kotce venku. A naproti byly výběhy se psy. Byly větší, takže v jednom se mačkalo až devět psů. Nebyly zastřešené, psi si tam mohli zalézt pouze do nějakého smetí.

Jak šla kolem, viděla různé kombinace psů v klecích, třeba starého psa s osmi štěňaty, která ho nenechala si ani sednout, malou nemocnou fenku s velkým, mladým psem nebo šest fen, které se vzájemně nenáviděly, takže o rvačky nebyla nouze.

Pokračovala dál a začala uvažovat nad svým plánem – jak tyhle všechny osvobodí, když náhle uslyšela za sebou jemné kroky. Tedy spíše cupitání. Uviděla hnědého pudla. S růžovým postrojem. *T-ten vypadá přesně jako ta silueta ze snu, Kessy! Ne, není, už opět šlím. Musím se ho jen mile zeptat, zda se neztratil, třeba bych mu mohla pomoci.* Zamyslela se Kessy.

„Zdravím, nepotřebuješ pomoci? Neztratil ses? Mohu být nějak nápomocná?“ snažila se co nejzdvořileji.

„Já? Ty prašivý vořechu, kdo si myslíš že jsem?!“ vyjel na ni.

„Klid, já nevěděla, že ty to tu znáš. A jinak jsem kříženka border kolie a dobrmana, Kessy, těší mne,“ snažila se konejšit situaci. Nervózně se olízla.

„Já, já jsem Grand.Ch., BIS., Inter.Ch., Sametový Diamant Zářivá Hvězda, což je celé mé jméno, ano, slyšíš správně, mám ty nejprestižnější tituly, které jen mohu získat, a to mé jméno mne přesně vystihuje...“

„A to tě mám jako oslovovat Grand.Ch., BIS., Inter.Ch., Sametový Diamante Zářivá Hvězdo?“ přerušila jej.

„Všichni mi říkají dokonalý Sameťáku!“ štěkl uraženě.

„A co po mne chceš?“ strnule přešlápla z jedné tlapy na druhou Kessy.

„Tak ty jsi hloupá kříženka, ke všemu ještě tak divných plemen...“

„Hloupá? Copak ty mne znáš, aby sis na mě mohl takto vyskakovat? Mimochodem, vážím určitě pětkrát víc než ty, být tebou, tak mě neštvu. A ještě navíc nenávidím psy, o to více se snaž co nejdříve vyklidit pole!“ Až moc pozdě si uvědomila, že tohle možná poněkud přehnala. Ale stála si za názorem, že ji urážet nikdo nebude, ať se děje, co se děje.

Podíval se na ni jen jednou a jí se z toho zježila srst na hřbetě. Poznala, že tohle neměla. *Co by mi tak mohl udělat... Když tak se mu ubráním, je malý! Doufala, ale marně.*

„Nebudeš stát na stejné půdě jako já – zblešená dobrmanokolie nebo co vlastně jsi.“ a rozštěkal se na celé kolo. Pak to Kessy došlo. „*Ach, jak bych chtěla být doma na terase, či v Rexově chrámu...*“ zavyla a pak se stihla jen podívat na člověka s latí, který na ni naběhl a chytil ji za zátylek. Nechtěla schytat ránu, a byla tak zticha. Nesl ji k jednomu z kotců a ona jedním okem viděla, jak Sameťák spokojeně odchází. Nespravedlnost!

Přinesl ji ke kotci, kde byli dva kříženci pitbulů. Jeden velký hnědý a druhý menší, bílý. Slyšela, jak si šeptají: „Svačinka, to si dáme, vid’?“

„To jo, myslím že odolá maximálně pár minut,“ štěkl ten menší a už varovně cenili zuby. O to více tam nechtěla, ale nic jiného jí nezbylo. Hodil ji do rohu a zavřel. Lat’ si opřel vedle a řetězem zajistil mříž. „*Pomocť, Rexi!*“ dělala se Kessy. Uvědomila si, že se může teleportovat ven, avšak postroj se jí povolil a na teleportaci by ho musela mít utažený. Nebyl čas si ho přitáhnout, to by se k nim musela otočit zády.

Všimla si, že pitbulové jsou velmi tiší. Pouze cenili zuby, pomalu ji tlačili na mříž a ona couvala tak dlouho, až postupně neměla kam. Chytla jí panika a začala vrčet. Nepoddá se bez boje.

„To nebude tak lehký, jak jsem si myslel!” potichu zavrčel ten bílý.

„Nebude, máte pravdu!” štěkla neohroženě Kessy až ji to samotnou překvapilo.

„Ticho!” velitelsky štěkl ten hnědý. Druhý na něj hodil pohyb, který jasně naznačoval, že to neměl. Kessy nechápala proč, ale brzy jí to došlo, když brzy se vzadu, v tmavém rohu kotce, na paletě, něco pohnulo. Velký černý pes – také bull, ale větší než ti dva dohromady. Polilo ji.

Pomalu slezl dolů a chytl toho bílého za krk a hodil s ním do rohu. Druhý, ten hnědý se přikrčil, sklopil pohled, stáhl ocas, uši a rozklepal se. Trest ho neminul – také jej chytl a pořádně s ním zatřepal a pak ho poslal do téže rohu. Ted' přicházela na řadu Kessy. Zastavil se a prohlásil:

„Omlouvám se, ti dva jsou tak hladoví, že by snědli i vlastní druh, že?” Při slovu “že” významně otočil pohled na ně. Ještě více se v rohu schoulili. „A také mě vzbudili!” zahřměl skoro stejně, jako stupňující se bouře venku a opět se na ně podíval a vycenil zuby. Dva pitbulové už zdaleka nevypadali, jako nelítostné šelmy, ale jako vyděšená štěňátka, kterým strachy vyskočí srdce z hrudníku.

„Nemáte se za co omlouvat, já hned zmizím a už vás nebudu rušit, ano?” zakňučela podřízeně Kessy a dávala si pozor, aby se chovala co nejvíce podřízeně.

„Bohužel, odtud se nelze dostat.” štěkl pes, rozzářily se mu oči a zavrtěl ocasem. Vypadalo to, že by mu společnost feny nevadila.

„Ale jasně, že to jde, jen si tady utáhnu postroj, pomyslí...” A už se zvedal vír. O vteřinku později už přistála před kotcem. Pes jen nehybně stál a pak nelítostně zaštěkal a odešel zpět na svou paletu. Nevěděla, jestli směrem k ní nebo spíše ke spolubydlícím psům, ale jí to mohlo být jedno. Je volná, jen musí vymyslet plán.

Jak tak přemýšlela, už ji konečně něco napadlo. Mohla by každému psu půjčit Shäferhund, aby se teleportoval ven a pak je společně vyvede ven. Jenže je tam riziko, že jí nějaký pes postroj nevrátí anebo ji poté napadne. Náhle ucítila opět ruku na svém krku.

Část šestá - Navždy v kleci?

Opět ji držel muž a pokyvoval hlavou nad tím, jak se dostala ven, když je řetěz neporušený. Rozhodl se ji dát jinam a nesl ji až do posledního kotce, kde ji pohodil a odešel. Ona si jen počkala, než zašel dovnitř a už se napřahovala si utáhnout Shäferhund. Avšak, co se nestalo: rozepl se jí. Tam, kde si packou sama nedosáhne, a navíc byla v kotci sama. *To snad není možné! Rexi – ty to vidíš. Že jsi mne sem poslal. Ted' dopadnu stejně, jako přibližně stovka dalších psů. Vidíš? Nejsem vyvolená!* Sténala v duchu a pak vši zlostí skočila na mříž, až vzbudila psa naproti ve výběhu. Byl tam sám a vypadal úplně přesně jako Rex. Kessy myslela, že má halucinace.

Zašla do rohu a tam si smutně lehla na paletu. Působilo to v tom kotci smutně a o to víc, když si uvědomila, že je to její doživotní kotec. Ale alespoň mohla přemýšlet. *Jak to vlastně ten Rex myslel? Že jako já tady všechny nějakým zázrakem pustím a oni půjdou kam? Do světa kříženců? A jak? A to s tím Sametákem myslel, že ho zastavím? I kdyby, tak kam bych ho dala? Zavřela do kotce? Jak? Neumím zavírat kotce. Nebo ho... ne, nejsem agresivní. A kam se mám pak vrátit? Asi do světa kříženců, abych vrátila jejich výbavu, ale to potom vyvstává otázka, jak se pak dostanu domů? Jenže, až se vrátím domů, tak po posledním setkání, kdy jsem jen tak utekla, mě už dobrmani s borderkami roztrhají... a co ty divné sny? náhle si uvědomila, že nepřítomně chodí pořád dokola ve stísněném kotci.*

Opět se posadila. Měla více otázek, než se jí dostávalo odpovědí. Začínala litovat, že do toho šla. Co si má jako počít, když Shäferhund nefunguje, k čemu by potřebovala termokameru, noční vidění ji neřekne, jak utéct a o vodítku není ani nutno mluvit.

„Kessy?” ozval se za ní hluboký, slabý hlas. Samým úlekem vyskočila na všechny čtyři a otočila se.

„Kdo to byl?” vycenila zuby připravená se bránit.

„Neděs se, já ti rozhodně neublížím.” Byl to ten pes naproti, co jí tak moc připomínal Rexe.

„Jak víš, jak se jmenuji?” ostrážitě zavrčela Kessy.

„No, vím toho možná trochu více než běžný pes.” štěkl. *„Trochu více, než běžný pes? To přesně mi říkal Rex! To nedává smysl. Ale nebudu mu to říkat, kdo ví, co je zač, že ví, jak se jmenuji,”* pomyslela si Kessy.

„Těší mě, kdo jsi ty?” štěkla a posadila se hned za mříž, aby na něj dobře viděla. Byl hubený a slabý, přesto instinkt velel Kessy, že musí mít velkou sílu.

„Já jsem Xerxes. Kříženec leonbergera a kavkazského pasteveckého psa.”

„A... ty jsi tu už dlouho, Xerxesi?”

„Ano, jsem.”

„A proč jsi v kleci sám?”

„Když mě dali do klece k někomu jinému, tak jsem se bránil. Časem zjistili, že jsem starý, ale bránit se umím a nechtěli pořád řešit, kam s pokousanými psy.”

„Tak to jo... ale to ti pak musí být smutno, ne?” zakňučela Kessy a sama se divila, co to plácá – vždyť psy je nutno držet si co nejdále od těla!

„Zvykl jsem si. A ty budeš kříženka border kolie, vid’?” štěkl Xerxes. Kessy ten vševědoucí pes začínal děsit – jak to může všechno vědět?

„Ano, jsem, ale jak to všechno můžeš vědět?”

„Já to nevím, ale jen border kolie takhle přemýšlejí nad vším a pořád. Sledoval jsem tě. Normální pes se zamyslí a když to nedává smysl, nechá to být, zatímco borderka to rozpívá na tisíc otázek, stejně jako ty, že?”

„Ano!” Konečně ji někdo chápal. První pes, který poznal, jak se doopravdy cítí. Tedy pokud nepočítá úžasný svět kříženců, tam jich bylo více.

„A také jsi částečně dobrmanka, vid’?” štěkl Xerxes klidně. Kessy se rozhodla, že s tímhle psem si musí pořádně promluvit.

Napila se špinavé kaluže v kotci a pokračovala v rozhovoru.

„Ano, jsem, jak víš zase tohle? Čím jsem se prozradila?”

„Tím, že jsi na mě vyjela, když jsem tě oslovil. Normální pes se lekne.”

„Chceš tím tvrdit, že nemám rysy normálního psa?”

„Ne, jen jak poznám, že jsi kříženka borderky s dobrmanem.”

„A... Xerxesi, umíš držet tajemství?”

„Ano, umím.” A bylo rozhodnuto. Pováží mu to. Že jí připomíná Rexe.

„Strašně moc mi připomínáš jednoho psa. Je to nereálné, on totiž ani nežije tady na zemi. Ale je to tak.”

„Vážně?” Xerxes pozdvihl jedno ucho.

„Ano. Rexe. Je to úplně stejný kříženec a také je strašně hodný.”

„A já jsem hodný?”

„Ano. Tedy – pro mě je každý pes něčím, co mi jde po krku a musím si to držet co nejdál od sebe, a to všemi možnými, i nedovolenými prostředky, jako jsou třeba zuby, ale ty s Rexem... a vlastně ještě jedna šikovná fenečka, která tady ale také nežije, jste hodní. A teď, jak plyne čas a vlastně ani nemám nic jiného na práci než přemýšlet, si toho čím dál tím více vážím.”

„Něco ti povím.”

„Ano, Xerxesi?” zavrtěla ocasem.

„Vždy je možnost volby – nic není jednostranné, nic není dané. Takže, být sebou, zapomenou na ten Schäferhund a použijí sílu vlastních mladých tlap a dostanu se ven. Jak půjdou dny, budeš slabší a slabší, jelikož zde se o tebe nikdo starat nebude. A ty máš poslání. Nikdy to nesmíš vzdát. A hlavně: Jen přizpůsobiví přežijí!” štěkl a odešel do své polorozpadlé boudy. Kessy stála jako opařená. Pokud opomenula, že zná Schäferhund, i tak jí to toho hodně vybavilo. *J-jen přizpůsobiví přežijí – to se mi objevilo ve snu. A hned na to mě chytili za zátylek a začali mne bít. A-a jednou to tvrdil t-ten pes. Na té ceduli. Byl úplně jako Xerxes. Ne, nesmí se to naplnit, protože v tom snu jsem selhala. Proč? Zpanikařila Kessy a náhle jí to došlo. Význam toho všeho. Protože jsem se bála – když nebudu, ubráním se jako to udělal on! Rexi, děkuji, já vím, že na mě ze souhvězdí Velkého psa hledíš!*

Už se chystala vyrazit ty dveře, jak jí řekl, když v tom přišel k její kleci ten muž a nesl zbytky, jí to ale nedošlo, myslela, že jí chce ublížit. Skočila ven a proklouzla mu mezi nohama, jen, jak pootevřel. Náhle jí ale došlo, že vůbec neví, kam běžet. Opět ji chytla panika a zastavila se. Ucítla dotyk – ale ne na zátylku, ale na ocase. Když se otočila, uviděla, jak ji muž s lištou vláčí kamsi za ocas, aby ho nemohla pokousat.

Protáhl ji celým útlukem až do místnosti, kde to bylo cítit jediným pachem: Že to zde všichni vzdali. Rozhodla se, že ona to nevzdá, a tak když ucítla první ránu na svá bedra, odrazila se a vycukla se tomu muži. Ten se lekl a zavolal druhého, jako posilu, aby mu pomohl zatlačit Kessy do rohu. Ta si jen vyděšeně lehala na záda, avšak jen jak se odvážil se napřáhnout, vystartovala, chytla lištu a s vrčením ji držela. Nechtěla pustit a poslouchala, jak oba muži pořádně nadávají. Jeden po ní druhou lištu hodil, ale ona se nedala, ani poté, co jeden muž chytl lištu, co držela a ten druhý ji bil. Opět se jí podařilo chytře se z toho dostat tím, že náhle pustila a zakousla se tomu jednomu muži zezadu do lýtky. Jen lehce, přesto účinně, protože ten muž tak zpanikařil, že jak se hýbal a zakousnutá Kessy s ním, ten druhý nemohl Kessy chytit ani trefit.

Dopadlo to tak, že oba utekli z místnosti, kde ji zavřeli. Věděla, že to jen tak nevzdají tudíž si zapnula termokameru na Leonbergrově obojku a hned viděla, že číhají za dveřmi. Opět je přelstila – skočila na dveře tak, že se otevřely, oni praskli lištami a teprve poté ona skočila tentokrát s hlasitým štěkotem na toho druhého muže. Oba vyděšení utekli pryč a ona se pomalu vrátila ke Xerxesovi. Kulhala na jednu tlapku.

Xerxes už napjatě stál a očekával zpravodajství.

„Utekli, a to jsem jim ani moc neublížila! Jen jeden bude mít děravé kalhoty a druhý infarkt z mého skoku se štěkotem.”

„Jsi neuvěřitelná – bez násilí je vyhnat bych nazval uměním, teď je tady všechny osvobod’ a budete moct utéct.”

„Začnu samozřejmě tebou!”

„Mě tady klidně nech – jsem již slabý.”

„Rozhodně ne!!!” štěkla a skokem vyrazila zrezivělá vrátka.

„Děkuji ti, ukaž, zapnu ti Schäferhund.”

„Děkuji a jak to že ho znáš?” zeptala se s pokorou. Neodpověděl. *Přesně jako ve snu... možná bych to takovému moudrému psu měla říct, ale raději ne.* Už jí to hodně tížilo.

S Xerxesovou silou všechny osvobodili, komu nevyrazila dveře Kessy, přerazil tlapou západku Xerxes. Brzy byl celý útulek na svobodě. Jak nádherný pohled na všechny psy šťastné a volné. Jen kdyby nepřišla bouře – silná, hřmělo tak, že duněl celý útulek. A do toho všeho se tam objevil ten lump. Ano, Sameťák.

„Co jsi to provedla? Za to zaplatíš vlastním kožichem!” zavrčel a rozštěkal se.

Část sedmá - Závěrečný boj

Štěkal na celé kolo až se zadýchal, avšak toho, čeho dosáhnout chtěl, tedy nejspíše toho, aby naběhli muži z útulku, se mu dosáhnout nepodařilo.

„Jsou pryč!” zavrčela temně Kessy.

„Být tebou, jsem z ticha, ustrašená fenečko! Neboj se – vše vím, i to, že stále utíkáš před mými spojenci – smečkou dobrmanů a borderek,” utahoval si z ní Sameťák. V Kessy vřel vztek jako magma v supervulkánu.

„Už taková nejsem!” štěkla, vycenila zuby a výhružně vztyčila ocas. Sameťák zmlkl a stáhl uši a olízl se.

„Tamhle je blesk, pozor!” náhle vyštěkl. Všichni se otočili, ale nic neviděli. Když se pak Kessy otočila zpět, byl v tahu. Vyběhla před útulek a spatřila ho v dáli na půli cesty k městu. Přirtil se k ní Xerxes.

„Už to nemá cenu. Pojd’, musíme něco udělat s tou stovkou psů, možná že jich je i více.”

„Ne, Rex přikázal dva úkoly a já splním oba!” štěkla Kessy, přitáhla si postroj a velice se zasoustředila. Zvedl se vír.

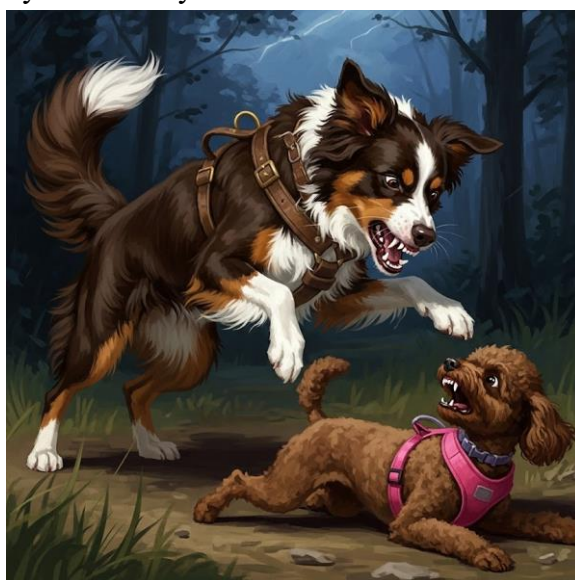
Objevila se před Sameťákem na lesní cestě. Bouřilo a byla průtrž, ale i přes ní viděla jasnou změnu v postoji psa – už žádný namyšlený šampion, nýbrž ustrašený pudl.

„J-jak jsi se tu objevila?” zeptal se co nejvíce podřízeně.

„Jak? Proč bych to měla někomu takovému povídat!” hrozivě cenila zuby a skočila blíže k němu. Veškerý vztek, který si za ta léta vytvořila ke psům, šel teď ven. Sameťák se jen zoufale snažil utéct tesákům rozběsněné

feny. Marně. Po chvilce se už trochu Kessy rozdýchala a povolila. *Nechám ho jít, nechci mu nějak výrazně ublížit.* Povolila stisk a on, celý rozcuchaný se dal na útěk k městu.

Stála na horizontu a zavila: „Už se nikdy nevracej, jinak tě příště nepustím.“ Sameťák neodpověděl. Hrůzou běžel nejrychleji jak uměl pryč. Kessy tam stála, cenila zuby a srst jí vlála v bouři. Ozvala se rána a při ní se za ní objevily blesky. S tím si zataáhla za Schäferhund a teleportovala se zpět do útulku.

S Xerxesem všem psům doporučili jiné útulky, kde určitě najdou domov. Poté se spolu posadili před útulek a sledovali východ slunce. Bylo čerstvě, vzduch se po bouři pročistil. Stejně jako Kessy se pročistila – už necítila takový strach ke všem psům.

„A kam půjdeš ty?“ zeptala se Xerxese.

„To ještě netuším, co ty?“

„Asi vrátit Rexovi jeho postroj, obojek a vodítko, že mi moc pomohly.“

„Rex štěkl, že nemusíš.“

„Jak to víš? Opravdu jsi až moc vševědoucí, zdá se mi. Chtěla bych, moc prosím, vědět, jak to je.“

„Nuže dobrá...“ rozvážlivě zavrčel Xerxes.

„Jsem netrpělivá, neprotahuj to!“ vrtěla ocasem.

„Přečti Xer pozpátku.“

„Už to vidím – Xer – Rex. Takže ty jsi Rex?!“

„Ne, jen jeho pozemská verze. Spíše ještě jinak: Komunikujeme spolu. A on mi o tobě pověděl.“

„A mám tě oslovovat tak, či onak?“

„Rex je ten na souhvězdí Velkého psa. A je pouze společným tajemstvím jen mezi námi – ostatní psi o něm neví. Takže mě říkej Xerxes.“

„Aha, tak mě teď napadá, nechceš jít se mnou? Panička tě určitě nakrmí, a to ty tak potřebuješ.“

„Mockrát děkuji, budu velmi rád.“

Část osmá - Závěr

Na závěr vám poví něco samotná Kessy:

Prý vám k tomu něco mám říct...tak dobře. Už vím. Že Xerxes s námi už dlouho bydlí a naučil mne se bránit zlým psům. S Borderou a Dobrmanem už žádné konflikty nemám, protože jen jak jsme se přiteportovali, tak panička byla štěstím bez sebe a šli jsme i s Xerxem do parku, kde na mne samo sebou už číhali, ale Xerouš jim vyčinił, jak to není správné se takto chovat k feně, která zachránila více, jak sto psů, takže teď už tam můžu být i sama, už mě respektují.

Na závěr se prý mají štěkat nějaká moudra. Problém je, jaká. Už vím. Že spousta psů mi tento příběh nevěří. Myslí si, že jsem si to vymyslela. Ne, nevymyslela. Ale to je mi poněkud jedno. Stejně, opravdické je to jen pro mě s Xerxesem. Pro zbytek to je fantasy. Ale inu – proč ne. Víte, co je na fantasy tak skvělého? Že každý si jej představí jinak. A je tam možné všechno. Že vy si svět kříženců představíte úplně jinak než třeba moje panička.

A také, že nikdy se nevzdávejte a Xerxes chce zde na konci mít uvedené i jeho moudro: Jen přizpůsobiví přežijí, což je pravda – sama jsem toho důkazem. Mějte se krásně a já si jdu hrát s Xerxesem a paničkou na terasu. A takto Kessy žije dodnes...šťastná, že už se nemusí bát a má také skvělého psiho kamaráda i svoji milovanou paničku, které je tak věrná.

Město bez proudu

Úvod

Když jsem byl malý, bydlel jsem se svou rodinou ve velké honosné vile. Chodili jsme na procházky a povídali si s lidmi. Moji rodiče znali skoro každého z města. Když jsme měli hlad, zašli jsme, jako všichni ostatní, do restaurace a na monitoru u stolu jsme si vybrali pokrmy. Poté jsme pár minut počkali, než nám to donesli roboti, snědli jsme to a odešli jsme. Nic jsme neplatili, všeho bylo dost. Jediné, co se muselo platit, byly nadstandardní věci, např. auta, jejich údržba, povolení jezdit po veřejných silnicích, benzín, nafta nebo roboti. Často jsem chodil se svými kamarády na hřiště. Nechodili jsme do školy, jen rodiče nás posílali na kurz psaní v ruce a pravopisu. Když jsme se chtěli něco dozvědět, prostě jsme to vyhledali.

Moji rodiče chodili jako ostatní hlasovat o všech možných věcích. Sem tam někdo spáchal sebevraždu, protože ho tento život nenaplnoval. Táta pracoval na úřadě, byl členem přední rady. Občas se tam scházeli a debatovali o návrzích, které by mohly městu pomoci – někdy šlo o změny v dopravě, jindy o nové veřejné prostory, nebo zlepšení robotické asistence pro staré lidi. Spolu s ostatními přemýšlel, co přesně změnit, jak by to fungovalo a komu by to mohlo pomoci. Když měli návrh připravený, přednesli ho lidem z celého města na veřejném shromáždění. Tam se vyslechly námitky, něco se upravilo, pak se hlasovalo. Když návrh neprošel, upravili ho a hlasovalo se znovu. A když ani pak neprošel, uložili ho do archivu. Nikdy se neuskutečnil, ale nezmizel. Prý ho možná jednou využijí.

Máma pracovala v Ústavu světové paměti. Celé dny seděla mezi starými záznamy, rozhovory, fotografiemi, zápisníky. Skenovala, třídila, nahrávala vyprávění těch nejstarších, kteří si ještě pamatovali časy, kdy lidé museli všechno dělat sami. Většina lidí o minulost nestála, tvrdili, že nemá cenu žít v tom, co bylo. Ale máma říkala, že bez vzpomínek člověk neví, kdo je. Byla tam velká stará knihovna, ve které bylo hodně starých zajímavých knih. Máma je občas četla. Tato práce nebyla považována za stěžejní. Máma neměla velký plat, ale i přesto, že to bylo vysilující, ji to ale bavilo.

Začátek konce

O několik let později začala docházet ropa. Zněkolikanásobila se cena plastů, nafty, benzínu a dalších ropných výrobků. Časem nebylo žádné auto se spalovacím motorem. Začal se hodně pěstovat len a bavlna, plasty nebyly k vidění. Bylo jen několik málo recyklovaných plastů se špatnou kvalitou. Přestalo se dopravovat vše z daleka.

Poté došel zemní plyn. Bylo méně elektřiny. Občas vypadla elektřina v celém městě a byla úplná tma. Lidé se dohodli, že vypnou Centrální jazykový model AI, ale tato umělá inteligence je začala vydírat. Říkala jim, že

pokud se pokusí ji vypnout, tak se o lidech všude roznesou citlivé informace. Proto lidé na městských sněmech odhlasovali, že se umělá inteligence raději nevypne.

Jednou nastal den, kdy všude vypadla elektřina a od té doby se už nepodařilo obnovit elektrickou síť. Nic, co bylo napájeno ze zásuvky, nefungovalo. Jen to, co bylo na baterky, vydrželo déle. Poslední stroje byly pod velkým tlakem od lidí, kteří se jich ptali, co se děje, ale tyto stroje nic nevěděly, protože přestal fungovat internet, na kterém přežívala většina strojů. Ale ze všeho nejvíce trápil lidi hlad. Lidé stáli v restauracích a čekali. Byli hladoví. Ptali se, kdy přijedou potraviny. Ale nikdo jim neodpověděl.

A tehdy, jsme s mámou začali pátrat v archivu. Našli jsme několik hodně starých knih, ve kterých se psalo o různých postupech, jejichž názvy jsme neznali, ale časem jsme si je zapamatovali a zkoušeli. Naší nejoblíbenější knihou byl tenký svazek „*Dovednosti pro přežití*“.

Poté, co lidem došlo, že jídlo a elektřina nebudou dostupné, tak se vydali na rabování do továren a pokoušeli si sehnat vše, co jim přišlo důležité. Ale málokdo si vzal něco důležitého, jelikož nikdo nevěděl, co je pro přežití vlastně důležité.

Cesta za babičkou

A tehdy jsem vyjel na kole s mámou k babičce. Ta si vzpomněla na svého bratrance, který žil v osamění na horách. Došli jsme ho společně navštívit. Byl to starý zarostlý pán a přivítal nás ovčím sýrem a tvrdým chlebem. Bylo to velice dobré. A tento strýček nám začal vyprávět o svém životě, jak dělá všechny práce, pěstuje rostliny a chová domácí zvířata. Moc se nám u něj líbilo a výborně jsme se najedli.

Šli jsme potom s mámou zpátky do města a všechno jsme o tom zázraku všem těch hladovým lidem vyprávěli. Lidé se dle našeho vyprávění pokusili napodobit pěstování a takový způsob života. Přes počáteční velké nezdary se jim to nakonec podařilo. A lidé se naučili přežít.

My

Sedím v plném autobuse směrem na prahu a jedu domu po dlouhém odpoledním vyučování. Je tu velké vedro, asi další autobus s rozbitou klimatizací. Máma má dneska 42. narozeniny, první od tátova rozvodu. Už je to devět měsíců od doby, co se táta odstěhoval. Zvládáme to dobře. „U nádraží, příští zastávka – Mosty.” Aaaah, příští zastávku nesmím zapomenout vystoupit. Snad nepříjdu pozdě na máminu oslavu narozenin. Ještě musím mámě koupit kytku a bonboniéru, ať má radost. „Mosty, příští zastávka – Lučina”. Konečně doma. Zajdu do Lidlu pro ty věci pro mamku. Je hned přes ulici.

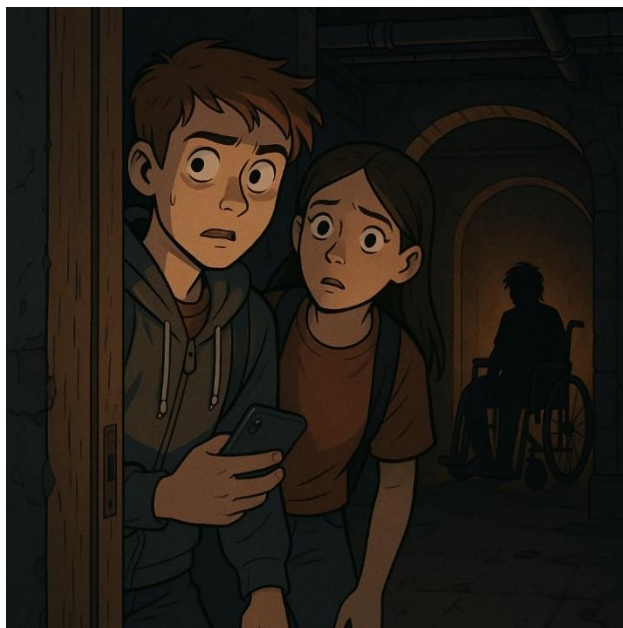
Ding dong! „Už běžím,” ozvala se mamka. „Jé, ahoj, mami, všechno nejlepší k narozeninám. Tady jsem ti koupil kytku s čokoškou. Mamka se usmála a šli jsme dovnitř sledovat Survivor. Zanedlouho se ozvalo ding dong. Ptám se mámy: „Ty někoho čekáš?” „Ne,” odpověděla, ale přesto šla otevřít a tam stála Věrka. Ta se s námi zná už odstěhování. Je to mamky dlouholetá kámoška. To je mi ale milé překvapení. „Ahoj, Věru, jak se máš, co Míla? Jak je na tom s kolenem? Dobrý? Tak to jsem ráda. Jindro, pojd’ se pozdravit s Věrkou. Dobře, už běžím.” Běžím chodbou ke dveřím a cestou si všímám zprávy na mobilu. „Nazdar, Věro, jak se vede? „Dobrý. V kolikátý seš třídě?” „V osmé,” odpověděl jsem po pravdě. „Už musím jít,” řekla Věra, „tak ahoj”. Máma zavřela dveře a šli jsme zpátky chodbou do obývacího. Vyndávám mobil z kapsy a vidím nápis na displeji: „1 zpráva od EM”. Od toho incidentu jsme se neviděli, už jsou to tři dny. Přejetím prstu po displeji se ukazuje zpráva: „Musíme se sejít, hned!!!”

„Mami, já jdu ven s kamarádem!“ Už si obouvám boty. „Jasně, hlavně se vrať brzo. Už dělám večeři!” křičí máma z kuchyně. „Jo!” Vybíhám ze dveří směrem k parku, a po cestě potká pana Stodolu, který mu začne vyprávět o jeho sbírce mincí. „Omlouvám se, pane Stodolo, ale já hrozně spěchám. „Jasně, utíkej,” hbitě odpověděl. Už z dálky vidím EM nervózně stojící u vchodu do parku. „Ahoj, co se děje?” udýchaně jsem se zeptal. „Googlila jsem si historii školy a zjistila jsem, že to dřív byl sirotčinec.“ „Faakt?” udiveně jsem se zeptal. To by vysvětlovalo ty invalidní vozíky ve sklepě. Myslím, že bychom se tam po škole měli vydat znova.” „Blázníš? Znova už se tam nevydám, zvlášť po tom, co jsme tam viděli tu postavu.” „Pokud jseš pos*anej, klidně to přiznej, vydám se sama.” „Tak to ať tě ani nenapadne!!! Půjdu s tebou ať se ti nic nestane. Alespoň nebudu mít výčitky svědomí.” „Tak zítra ve škole.” „Jasan!” Odešel jsem do temné noci. Naposledy jsem se ohlédl za EM a sledoval, jak pomalu mizí v dále.

Píp píp píp! Probudím se a už slyším mámu, jak volá: „Snídaně!” Rychle na sebe hodím oblečení. Beru tašku do ruky a sbíhám dolů do obývacího. „Dobré ráno, Jindro, jak jsi se vyspal? Dorůžova?” „To víš, že jo,” odpověděl jsem. „Už jdeš do školy?” „Za chvíli vyrazím.” „Tak přidej, za osm minut ti jede autobus, ať nepříjdeš pozdě.” „Bez obav, mami. Rychle se nasnídám a vyrazím na autobus. Cestou přemýšlím o včerejším rozhovoru s EM. Opravdu tam chce jít? Posledně to bylo dost nebezpečné, snad si to rozmyslela. Už vidím přijíždět autobus číslo 213. Nastoupím dovnitř, sednu si do prázdné sedačky, sundám si batoh a vydávám se na cestu do školy.

Znuděně se dívám z okna. Je poslední hodina a já znuděně čekám na zvonek a na konec vyučování. Crrr! Zazvoní zvonek a konečně opouštím učebnu chemie a jdu za EM, která se nevzdala touhy jít do sklepa. „Čau, tak jdeme, ať je to za námi. Samozřejmě, pokud jsi změnila názor...“ „Né, nezměnila, jdem!“ Vydali jsme se do útrob školy. Tohle místo jsme našli před pár lety, když jsem hrály na schovávanou. Jedná se o malou skulinu mezi plotem a stěnou školy. Je tak akorát velká, abychom se skrz ni protáhli. Došli jsme k místu skuliny a protáhli jsme se dovnitř. Uvnitř jsou dveře přímo do sklepa. Pomalu je otvíráme a vcházíme dovnitř. Pomalu se rozkukáváme, už jsme tu s EM několikrát byli, ale nikdy jsme tu nikoho nepotkali. Teda až na poslední výpravě. Otvíráme další dveře ve sklepe tentokrát už hlouběji v budově. Za dveřmi byl ten invalidní vozík. „EM pozor,“ zašeptal jsem, viděl jsem, že se otevíraly dveře a za nimi byla nějak postava. Okamžitě jsme se rozběhli pryč.

Tajemství záhadné byliny

Kdysi dávno, za devatero horami a devatero řekami, stála u lesa, na kraji vesnice jedna malá chaloupka a v ní žila stará žena. Říkali jí babka Kořenářka. Místní lidé k ní chodí pro léčivé masti, čaje a rady. Jednoho dne za ní přišel malý kluk jménem Cesar.

Donesl jí tajuplnou bylinku.

Babka Kořenářka začala listovat ve své staré knize, ale nedokázala mu pomoci. Byla zmatená. „Nikdy se mi nestalo, že bych bylinu nepoznala,” pomyslela si a zeptala se: „Kde jsi k ní přišel, synku?“ A Cesar začal vyprávět...

Šel jsem po cestičce u lesa, kde s maminkou sbíráme jahody. Po chvíli se za mnou objevil zahalený muž, do obličeje mu vidět nebylo, ale cítil jsem, jak se na mě upřeně dívá. Nepromluvil, jen tam tak stál.

„Potřebujete něco pane?”

Muž jen přikývl a pomalu mi cosi podává. Já jen pozoroval, jak se jeho stín ztrácí mezi kmeny stromů.

Babka si povzdechla a po chvíli tiše promluvila.

„To nevypadá jako obyčejná bylinka, chlapče, nevím, jak ti mám pomoci.”

Chvilku tam jen tak stál a prohlížel si záhadnou květinu. Listy měly zvláštní stříbrný lesk a když si k nim přičichnul, ucítil vůni. Ani ne sladkou nebo hořkou, něco v něm ale zanechala. Něco, co nedokázal popsat.

Babka se opřela o starou hůl, která tvarem připomínala zakroucený kořen stromu.

„Je pozdě, kluku, měl bys jít domů. Zítra se na to podívám.”

Zabalil bylinku zpátky do starého, špinavého papíru, převázal ji tmavě modrou stuhou a jen, co vyšel z chaloupky, přeběhl mu mráz po zádech. Pocit, jako by ho někdo sledoval, ho doprovázel celou dlouhou cestou domů.

Druhého dne ráno se Cesar probudil a hned běžel za babkou Kořenářkou se záhadnou květinou v ruce. Zaklepal, ale nic se nezval. Když obešel chaloupku, narazil na otevřené okno a pod ním ležela stará těžká bylinkářská kniha.

Cesar se na chvíli zarazil. Srdce mu bušilo a hlava byla plná otázek. Proč babka neotevřela? Kam mohla odejít? A proč zůstala kniha venku?

Pomalu zvedl těžkou bylinkářskou knihu a prohlížel si její obal. Byl starý, ošoupaný, ale pořád pevný. Opatrně ji otevřel a uviděl stránku, na které byla nakreslená právě ta zvláštní květina, kterou donesl včera. Pod

obrázkem bylo něco napsáno, ale některá slova byla rozmazaná a starodávná. Přece jen ale několik věcí přečetl: „měsíční květ“, „noc“, „brána“.

Cesar cítil, že to není obyčejná kniha. Byla jako živá. V té chvíli se ozval slabý zvuk – jako šustění listů nebo tiché zašeptání. Otočil se, ale za ním nikdo nebyl. Jen otevřené dveře chaloupky, které se samy pomalu pohupovaly.

Vešel dovnitř. Všechno vypadalo stejně jako včera. Stůl, hrníčky, sušené bylinky visící ze stropu. Ale babka nikde. Ani známka, že by odešla. Jen ten zvláštní pocit, že ho někdo pozoruje.

Sedl si na lavici, položil květinu i knihu před sebe a zhluboka se nadechl. Chtěl odejít, ale něco mu říkalo, že má zůstat. Jako by mu v hlavě zněla tichá slova:

„Najdi cestu, kterou nevidíš očima.“ Cesar znovu otevřel knihu. Na další stránce bylo něco, co včera určitě neviděl – malý obrázek dvou velkých stromů, jejichž větve se dotýkaly nahoře a vytvářely oblouk, jako bránu. A pod nimi stál kluk. Kluk s tmavými vlasy – jako on.

Najednou si vzpomněl na ten les. Na místo, kde s maminkou sbíral jahody. Tam stály dva prastaré stromy. Mohl to být ten obrázek? A pokud ano, kam ta brána vede? Bez dlouhého přemýšlení si Cesar zabalil květinu, přehodil přes rameno tašku s knihou a vyrazil k lesu. Slunce teprve začínalo stoupat nad obzor a všechno bylo tiché. Vzduch voněl jako po dešti, i když nepršelo.

Došel na známé místo, kde rostly jahody, a tam je uviděl – dva staré duby, mezi nimi tenký pruh světla, který vypadal jinak než všechno kolem. Udělal krok blíž. A pak další. Když vstoupil mezi stromy, svět kolem něj se změnil.

Všechno bylo jasnější, barvy živější. Tráva mu sahala až po kolena a kolem poletovali malíci motýlci, jaké nikdy předtím neviděl. Před ním se rozprostřela zahrada plná květin, keřů a stromů, které vypadaly jako ze snu.

Uprostřed stála babka Kořenářka. Ale byla jiná. Lehčí, klidnější, skoro jako duch nebo sen. Usmála se, když ho spatřila. Věděla jsem, že přijdeš, chlapče,“ řekla jemně. „Tohle je zahrada Prakořenů. Místo, kam může vejít jen ten, kdo má čisté srdce.“ Cesar polkl a trochu se styděl. „Ale já... já nic neumím. Jen jsem našel tu květinu.“ A to stačí,“ usmála se babka. „Stačí, že ses nebál. Že jsi naslouchal. Tahle zahrada ti dá odpovědi, ale jen, když budeš pozorný.“

Cesar zůstal v zahradě několik hodin, možná i dní – čas tu běžel jinak. Učil se jména bylin, poslouchal jejich tichou řeč a všechno si zapisoval do knihy. Ale jednou se přece jen musel vrátit.

Když znovu vyšel mezi starými duby, byl už večer. Vše kolem bylo stejné, ale on sám se změnil.

Vesničané ho přijali zpátky s úžasem. Neptali se moc. Jen věděli, že ten chlapec, co se kdysi ztratil v lese, teď nosí v očích světlo a v rukou pomoc. Cesar se usadil v chaloupce, kde kdysi žila babka. Lidé k němu začali

chodit – s prosbou, s nemocí, s tichou otázkou. A on vždy pomohl. Někdy čajem, jindy slovem, a někdy jen tichým úsměvem. A když byla noc jasná a měsíc plný, sedával u okna, pozoroval stromy a šeptal do tmy: „Děkuju, babi. Slyším tě.“

Jednoho večera, když Cesar seděl v chaloupce a zapisoval nové poznatky do bylinkářské knihy, ucítil ten známý chlad vzduchu. Ten, který zažil už jednou – když se poprvé objevil ten podivný muž mezi stromy. Zvedl hlavu a podíval se z okna. A tam, na kraji lesa, stál znovu. Nevypadal zle. Jen tiše, vážně. Jako někdo, kdo čekal.

Cesar vyšel ven. Muž mlčel, ale jeho pohled říkal víc než slova. Nakonec Cesar sám promluvil: „Kdo jsi? Proč jsi mě vedl ke květině?“ Muž sklonil hlavu. „Jsem posel zahrady. Dřív jsem býval člověkem, jako ty. Ale kdysi dávno jsem udělal chybu. Chtěl jsem moc. Léčit všechny. Ale zapomněl jsem, že každá síla má své hranice.“ Cesar chvíli mlčel. Pak se zeptal: „A babka? Kdo byla doopravdy?“ „Byla Strážkyně zahrady. Po mnoho let. Vyvolená. Vy jste se měli potkat – a ona tě měla připravit, až přijde čas.“ Muž se otočil k lesu. „Teď je řada na tobě. Ale nezapomeň – zahrada není tvá. Jen ji střežíš. A každé rozhodnutí, které uděláš, bude mít následky.“ Pak se rozplynul – jako stín ve světle svíčky.

Od té doby Cesar už nikdy muže neviděl. Lidé na něj vzpomínali jako na tichého, laskavého bylinkáře. Mnozí říkali, že v jeho zahradě se dějí zvláštní věci – květiny tam kvetou i v zimě a nemocní se uzdravují, ještě, než si dají první doušek čaje. A někteří přísahali, že když projdete lesem za úplňku, můžete vidět mezi dvěma prastarými duby světlo. Jako by tam pořád stála brána. Ale jen ti, kdo věří, mohou tou cestou projít. A tak skončil příběh Cesara. Chlapce, který našel květinu a sní celý svět.

Huila, Pizdun, a Balbec: Tři Kamarádi a Tři Zkoušky

Byl jednou jeden krásný den v malé vesnici na okraji kouzelného lesa, kde žili tři nerozluční přátelé: Huila, Pizdun a Balbec. Ačkoliv se od dětství znají, každý z nich byl naprosto jiný. Huila byla chytrá a rozvážná, Pizdun byl odvážný, ale trochu nezodpovědný. A Balbec měl vždy hlavu v oblacích, rád snil a tvořil.

Jednoho slunečného rána, když seděli u starého dubu na kraji vesnice, se před nimi objevil starý muž s bledou pletí a hlubokýma očima. „Ah, tři odvážní hrdinové,“ řekl tiše. „Mám pro vás úkol. V lesích za vesnicí je ukrytý legendární poklad, ale abyste ho našli, musíte projít třemi velkými zkouškami.“ „Poklad?!“ vykřikl Pizdun nadšeně. „Tak pojďme na to, nebudeme čekat!“ Huila se zamyslela. „Musíme být opatrní, to nebude jednoduché. Zkoušky nebudou jen tak.“ Balbec se usmál a kývl hlavou. „Poklad je hezký, ale dobrodružství je to, co nás skutečně láká.“

A tak tři přátelé, odhodlaní najít poklad, se vydali na cestu.

První Zkouška: Řeka Stínů

Po několika hodinách chůze dorazili k široké řece, jejíž voda byla tmavá a rychlá. Řeka vypadala, jako by měla vlastní život, a kolem ní se ozývaly tajemné zvuky. Na břehu stálo varovné znamení: *Řeka Stínů – kdo se pokusí přejít, musí čelit svým největším strachům*. Pizdun, plný odvahy, okamžitě vykročil k řece. „Nic se mi nestane! Přeplovu ji jako pravý hrdina!“ zakřičel. Huila ho zadržela. „Pizdune, počkej! Tato řeka je nebezpečná. Není to jen o odvaze, musíme se podívat, co se skrývá.“

Balbec, který se vždy díval na věci jinak, přistoupil k řece a upřel pohled na hladinu. „Podívejte se! Něco se tu skrývá. Ty stíny nejsou z vody... ale z našich vlastních strachů.“ A opravdu, jakmile se jeden z nich podíval do vody, zjevil se tam obraz jeho největších obav. Pizdunovi se ukázalo strašné zvíře, které ho nahánělo v dětství. Huila uviděla ztracené přátele a Balbec jen svou nerealizovanou vizi veliké věže, kterou nikdy nepostavil.

„Pojďme se podívat pravdě do očí,“ řekla Huila a postavila se na kraj řeky. „Nenechme se ovládnout strachem.“ Společně zavřeli oči, přemohli své obavy a řeka před nimi jako by sama ustoupila. Prošli bezpečně na druhý břeh.

Druhá Zkouška: Les Mlhavých Tváří

Další zkouškou byl temný les, kde stromy rostly tak blízko sebe, že slunce nemohlo prosvítit. Všude kolem nich se ozývaly podivné zvuky, a v každém stínu se schovávaly neznámé tváře.

„Tohle nebude snadné," řekl Pizdun. „Ale já mám plán! Poběžíme co nejrychleji a necháme vše za sebou!“ Huila se zamyslela. „Ne, Pizdune. Ten les má svou vlastní logiku. Pokud se budeme snažit utéct, ztratíme se.“ Balbec se rozhlédl a řekl s úsměvem: „Vím, co musíme udělat. Tohle místo je živé. Musíme zůstat v klidu a nechat se vést.“

A tak začali chodit pomalu, každý krok byl vědomý. Jakmile se soustředili, stíny kolem nich přestaly být děsivé. Tvory v lese, kteří je původně pronásledovali, se ukázali jako lesní duchové, kteří jen testovali jejich sílu vůle. Les je nechal projít, protože ukázali, že mají vnitřní klid.

Třetí zkouška: Hora Ztracených Duší

Poslední zkouška byla největší. Přátelé dorazili k vysoké hoře, na jejímž vrcholu byl poklad. Cesta byla strmá a obtížná. Když začali stoupat, každý z nich začal cítit těžkost v srdci. Na vrcholu hory nebyl žádný poklad, jen hluboká propast. Huila, Pizdun a Balbec se zastavili. „Co teď?“ zeptal se Pizdun. „Poklad není tady!“

Balbec se rozhlédl a řekl: „Poklad... je cesta. A dobrodružství. Tohle všechno jsme prošli, abychom zjistili, že největší poklad, který máme, je naše přátelství.“ Huila se usmála. „To je pravda. Poklad je v tom, že jsme spolu prošli všechny ty zkoušky.“

A tak přátelé, místo aby hledali hromadu zlata, našli hodnotu ve své odvaze, přátelství a v každé zkoušce, kterou překonali. Poklad byl vlastně v nich samotných. A od té doby, i když nikdy nenašli skutečný poklad, byli nejšťastnějšími a nejmoudřejšími dobrodruhy v celé zemi.

Návrat Domů: Tajemství starého dubu

Když se tři přátelé vrátili do vesnice, slunce právě zapadalo a zlaté paprsky se odrážely od listů starého dubu, pod kterým to celé začalo. U stromu na ně už čekal starý muž, který jim úkol zadal. Jeho oči nyní zářily zvláštním světlem. „Vidím, že jste se nevrátili s pokladem," řekl pomalu, „ale přesto záříte víc než kdy dřív.“ „Našli jsme něco lepšího," odpověděla Huila klidně. „A co to je?“ zeptal se stařec, ačkoliv se zdálo, že to už ví.

„Pochopili jsme, kdo vlastně jsme," řekl Balbec, „a že naše sny, odvaha a přátelství jsou víc než zlato.“ „Ale byla to pěkná cesta," dodal Pizdun s úsměvem. „I když... kdyby se někde našla třeba malá truhla s mincemi, neřekli bychom ne.“

Stařec se zasmál. „Vaše zkoušky byly skutečné. Ale jejich cíl nebyl poklad v truhle. Byly to dveře k tomu, co je ukryto hluboko ve vás.“ Pak se přiblížil ke starému dubu a položil dlaň na jeho kmen. Strom tiše zapraskal a mezi kořeny se pomalu otevřela malá dřevěná truhlička.

„Toto je jen symbol,“ řekl stařec, „ale věřím, že jej oceníte.“ Uvnitř byly tři malé amulety – každý z nich jiný. Jeden byl vyřezán z jantaru, druhý ze stříbra a třetí z měsíčního kamene. Když je přátelé vzali do rukou, pocítili teplo a klid.

„Tato kouzla vám budou připomínat, co jste dokázali. A kdykoli budete stát před další zkouškou, pomohou vám si vzpomenout, kým skutečně jste.“ Stařec zmizel tak tiše, jak přišel. Nikdo už ho nikdy ve vesnici nespatriil

Epilog: Nové Cesty

Od té doby se Huila stala moudrou rádkyní vesnice. Učila děti, jak čelit svým strachům a důvěřovat svému rozumu. Pizdun se stal strážcem lesa. Jeho odvaha byla skutečná, ale teď k ní přidal i zodpovědnost a trpělivost. A Balbec? Ten konečně postavil svou vysněnou věž – ale ne z kamene. Postavil ji z příběhů, básní a snů, které předával dál každému, kdo se zastavil u jeho ohně. A i když už nikdy nehledali další poklad, každý den pro ně byl dobrodružstvím.

Nový Hrdina: Zrození Čtvrté Cesty

Uběhlo mnoho let. Huila, Pizdun a Balbec byli teď jen legendou, o které si děti ve vesnici šeptaly u ohňů a zapisovaly ji do deníků snů. Ale les, řeka, i hora — to vše zůstalo. A jednoho dne se v tiché vesnici narodilo dítě se zvláštním darem.

Jmenoval se **Lior**.

Lior nebyl jako ostatní děti. Měl oči, které se nikdy neuhýbaly, když se někdo ztratil v myšlenkách, a srdce, které cítilo hlouběji, než slova dokázala říct. Byl zvědavý, ale opatrný. Odvážný, ale klidný.

Jednoho dne, když si hrál pod starým dubem, který byl nyní posvátným místem, jeho ruka nečekaně narazila na něco tvrdého v zemi. Byla to stará dřevěná krabička. Uvnitř – starý, zašlý svitek a malý kámen, který zářil modrým světlem. Na svitku stálo:

Kdo tento kámen drží, nese v sobě sílu tří zkoušek. Ale pouze ten, kdo pochopí, že staré cesty končí novými kroky, může najít čtvrtý klíč.

– H.P.B.

Lior nevěděl, co to znamená. Ale v srdci cítil volání. Nevolání po pokladu, ale po pochopení. Po cestě, která nebyla napsaná – ale čekala, až ji někdo vytvoří.

ZEMĚ 2.0

Upoutávka:

Hlavní postavou tohoto příběhu je holka jménem Hana, která se záhadným způsobem dostane do poněkud podobného světa, jako je ten náš, ale časem zjistí, že tu něco nehraje a toto místo není jen tak obyčejné. Jedná se totiž o nedokončenou simulaci planety Země, vytvořené umělou inteligencí. A právě Hana byla vybrána jako jediná na „zkoušku“ této nové reality. Anebo taky ne? Co všechno zde Hana objeví? Koho potká? Dostane se ještě vůbec někdy zpět domů?

Hana je čtrnáctiletá holka pocházející z Prahy. V Praze se už narodila a moc dobře ji zná.

Jednoho rána se probudila jako každý den ve své posteli v pokojíčku, který sdílí s mladší sestrou Evičkou. Avšak Evička nikde. „Kde jenom může být? Vždycky vstává alespoň o čtvrt hodiny později než já,“ vyjekla Hana rozrušeně. Zvedla se z postele a ještě trochu rozespálá mířila do kuchyně. Byla si totiž jistá, že si tam buďto povídá o něčem s mamkou, nebo si lehla k rodičům do postele. „Mamii?“ ujistňovala se její přítomností. Nic se neozvalo. To ji už trochu vyvedlo z míry. Nakoukla ještě do ložnice. „Nikdo?! Dokonce ani táta?“

Hana už se začala obávat, že něco není v pořádku, vždyť je pouhých půl sedmé ráno. Prošla ještě celý byt už s docela marnou nadějí, že někoho z rodiny najde. „Co teď? Tak stejně budu muset jít do školy.“ Oblékla se, vyčistila zuby a připravila si snídani. Přemýšlela, jestli o tom má říct lidem ve škole, nebo počkat, až skončí vyučování a dorazí domů. Celá rozrušená dorazila Hana do školy. Bylo otevřeno. „To je divný,“ opakovala si. „Neslyším žádný hluk. Ani hlásek. Copak jsem tu první?“ Blížila se ke skřínce a v tom něco zaslechla. Zpoza rohu kdosi vystrčil ruku. Hana se přiblížila. „POMOC!“ zaječela. Stála před ní osoba, přesněji její nejlepší kamarádka Ester.

„Ester, to jsi ty!“ ulevilo se jí. Nedostavila se však žádná odpověď. „Prosím tě, kde jsou všichni? Nevíš něco o mých rodičích?“ pronesla zoufale. „Netuším.“ Haně se na jejím hlasu něco nezdálo. Podívala se na hodinky. Bylo už osm hodin, ale zvonění nikde. „Už je to tu zas, musíme do třídy.“ vzdychla Hana. „Já si ještě vezmu něco ze skříňky. Běž napřed.“ „Tak dobře...“ odvětila Hana nejistě. „Když tak tě omluvím.“ Rychlým krokem mířila do druhého patra. „Plán jde podle plánu,“ prohlásila Ester, když už byla Hana téměř v nedohledu. Dveře její třídy byly otevřené. Opatrně nakoukla, avšak nikdo tam nebyl. Prošla chodbou, až narazila na dveře ředitelny. Ty už byly zavřené. Po několika vteřinách váhání, opatrně zatukala. Otevřela dveře a všimla si jakéhosi tabletu, ležícího na stole. Jakmile ťukla na obrazovku, displej se rozsvítil a objevila se zde slova „*Testovací subjekt 014 potvrzen. Zahájena fáze 2*“.

Vzápětí se z tabletu ozval zvláštní klidný hlas jakési ženy. „Zdravím Tě, Hano. Vítej v projektu *Země 2.0*. Tato realita není skutečná. Byla jsi vybrána jako testovací subjekt.“ „Cože!? To není možné. A kde je moje rodina? Kde jsou všichni?!“ vykřikla. „Zatím se učíme,“ pokračoval hlas, „realita není úpln-“ „To je dobrý

vtip!“ zasmála se nuceně Hana s nervózním úsměvem. V tu chvíli se za ní ozval tichý krok. Otočila se a spatřila ve dveřích Ester s chladným výrazem.

„Ester! To jsi ty! Alespoň jeden normální člověk. Pojd', honem, musíme zjistit, kam se ostatní poděli!“ Věděla, že něco není v pořádku, ale popadla ji za ruku. Ta se však odmítala pohnout. „Děje se něco?“ „Nikam nejdu!“ pronesla rázným tónem. Hanu zamrazilo. „Cože?“ „Nikam nejdu a ty taky ne. Bez mého dozoru tuto budovu neopustíš.“ Než Hana stihla odpovědět, Ester spustila: „Byla jsem vybrána. Vybrána těmi, co tě sledují. Jsem tvůj průvodce a mým úkolem je tě sledovat, prověřit a dovést k *Portálu 014*“.

„Portálu 014?“ Ester beze slova ukázala dolů směrem k tělocvičně. „Stačí jít za mnou“. Vyšli ven z ředitelny a mířily do tělocvičny. Hana zůstala v šoku. Mlčela, ale mísila se v ní spousta emocí a otázek. Zajímalo jí, co se za neznámým portálem skrývá, a proto Ester následovala. „Jsme tu.“ Hleděly na obrovský zářící kruh. „Zde najdeš odpovědi. Pomocí této pixelové díry můžeme cestovat po celé Zemi.“ „Chceš říct *Zemi 02*“ ušklíbla se Hana, snažící se odlehčit situaci. „Pojd' se mnou, Hano, to zvládneš.“ Chytly se za ruce, společně vkročily do portálu, který je okamžitě pohltil, a rozpadly se na tisíce třpytivých pixelů. Hana ucítila, jak ji pod nohama mizela zem. Když otevřela oči, stála na kopci. Před ní se rozprostírala Praha. Vypadala napůl nedokončeně. Některé domy působily rozmazaně, skoro průhledně, a jiné zase skutečně. „Co to je za místo?“ zeptala se Hana zmateně. „Přece Praha. Ale nedokončená verze,“ dodala. „Umělá inteligence se snaží vytvořit kopii Země, ale zatím se jí to moc nedaří. Proto tu nejsou lidé. Proto jsem tu jenom já.“ „Takže ty nejsi... opravdová?“ „Nevím. Myslela jsem, že jsem tvoje kamarádka, ale nejspíš jsem jen část programu.“ V Haně se svíralo hrdlo. Byla sama. Všechno, co znala, není skutečné. Jen výtvozem něčeho, co si s ní hraje. „Ester... já chci zpět domů.“ Cítila, jak se jí do očí ženou slzy. V tu chvíli znovu zaslechla ten samý hlas, který na ni mluvil z tabletu v ředitelně. Tentokrát byl rozsáhlejší, silnější, hnal se k ní ze všech stran.

Seznam autorů

Stela Hájičková

Za makovým polem

**Šimon Chládek, Adam Chládek,
Tomáš Javůrek, Matyáš Javůrek
Pavel Jablonský, Matěj Kýhos,
Tom Janke, Nikolas Dušek**

Ostrov mlhy

Tetiana Shtoda, Nika Lichterman

Noc na hřbitově

Elisabeth Textorová

Křížená

Václav Čečelovský

Město bez proudu

Albert Zúbek, Oskar Kubíček

My

**Mariana Jančarová, Grünová Isabelle,
Ema Mína Mátlová, Emilie Šantúrová,
Karolína Chalupová, Elen Borská**

Tajemství záhadné byliny

Molodyrenko Maksim

Huila, Pizdun, a Balbec: Tři
kamarádi a tři zkoušky

Rozálie Zemánková

Země 2.0

Doslov

Naše kniha vznikala během hodin literatury a slohu. Každý z nás přispěl vlastním příběhem a zároveň jsme se podíleli na grafické podobě knihy. Ilustrace vznikaly pomocí umělé inteligence.

Některé příběhy v této sbírce zůstávají otevřené a nedokončené. Ne proto, že by je autoři nechtěli dopsat, ale proto, aby si čtenář mohl sám představit, jak by mohly pokračovat. Věříme, že právě tato otevřenost dává knize kouzlo a umožňuje každému čtenáři stát se spoluautorem.

Bylo to někdy náročné, ale zjistili jsme, že společně dokážeme vytvořit něco, co přesahuje jednotlivce – knihu, kterou si můžeme vzít do ruky a říct: „*Tohle jsme dokázali my*, 9. A.“

Tato kniha vznikla v roce 2025 jako sbírka fantazijních příběhů žáků 9. ročníku ZŠ Korunka. Najdete v ní kouzelná dobrodružství, napínavé zápletky i humorné historky, které dokazují, že fantazie dětí nemá hranice.

Cena: *k nezaplacení*